

BİRİNCİ BÖLÜM

"Sen....ne yaptın?"

Kayla duyduklarına inanamıyordu. Dehşet içinde kalmıştı.

"Duardo Alvarez'e gidip yalvarmanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Kendini kurtarmak için söylediği sözler....gizli bir öfkeyi açığa çıkarıyordu.

Jacob'un sözleri bomba etkisi yaratmıştı. Kayla intikam dolu bir öfke ile umutsuzluk arasında sıkışıp kalmıştı.

Duardo Alvarez....

Bu isimden bahsetmek bile vücudunda soğuk ürpertiler oluşmasına neden oluyordu. Bir zamanların meteliksiz adamı şimdi dünyanın bir çok yerinde evleri olan milyarder haline gelmişti.

Ona yada kardeşine yardım edecek dünyada ki en son adam....eski kocasıydı.

"Tanrı aşkına bunu neden yaptın?"

"Başka şansım yoktu." Jacob'un ifadesi içinde ki acıyı daha da çoğaltmıştı.

Eski kocasını en son babasının cenazesinde görmüştü. Ancak o sırada babasını kaybetmenin acısı öyle yoğundu ki, herkese olduğu gibi ona da otomatikçe bağlanmış biri gibi davranmıştı. O zamandan beri Duardo ile bağlantıya geçmemişti, bunu istememişti.

"Kahretsin Jacob! Bunu nasıl yaparsın?"

Jacob cevap vermedi. Gerçi cevap vermesine de gerek yoktu ya!

Daha fazla tartışmak yada azarlamak için vakti yoktu. On dakika sonra kalkacak olan şehre giden treni yakalaması gerekiyordu. Geç kalmıştı.

Ceketini ve çantasını aldıktan sonra ona döndü. "Bu konuyu daha sonra tartışacağız."

Jacob ona bir kağıt parçası uzattı. "Duardo'nun numarası. Öğlen onu ara!"

Bunun için cehennemin donması gerekiyordu.

"Lütfen!" Jacob'un siyah gözlerinde çaresizlik vardı.

Kayla kağıt parçasını cebine koydu. "Çok fazla şey istiyorsun" Hem de yapabileceğimden çok fazlasını.

Daha fazla şey söylemeden, iki odalı küçük evden çıkarak telaşlı adımlarla metroya doğru yürümeye başladı. Burası şehrin varoş bölgelerinden biriydi. Her yerde harap ve çürümüş evler vardı.

Önceki hayatından ne kadar da farklıydı.

Beş yıl önce, Enright-Smythe ailesi Sdney'in sayılı zengin ve ünlü ailelerinden biriydi. O zamanlar Kayla yirmi iki yaşında, işletme eğitimi görmüş, şirkette iyi maaş ve pozisyonda çalışan biriydi.

Genç sosyetenin bir üyesi olarak şehirde ki her partiye katılır giysilere ve seyahatlere hatırı sayılır paralar harcar, her hafta farklı bir erkeğin kolunda görünürdü.

Tabi ki Duardo Alvarez hayatına girene kadar.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, şehrin finans sektöründe giderek yükselmekte olan, gençliğinde New York'un kanunsuz bölgelerinde yaşadığı dilden dile dolaşan, o seçkin görünümünün altında çok şey saklayan bir adamdı.

Ve Kayla'nın ailesinin kızları için istemediği her türlü özelliğe sahipti.

Belki de o yüzden, etrafındakilerden sıkıldığı için Duardo ile karşılaşacakları ortamlar hazırlamıştı. Duardo onu heyecandırıyorordu. Onu kazanmak Kayla için bir oyun haline gelmişti. Bunu başardığında ise bir çıgınlıkla Duardo'nun evlenme teklifini kabul etti ve Hawai'ye giderek onunla evlendi.

Ve yetmiş iki saat sonra, evlilikleri sona erdi.

Benjamin Enright-Smythe'nin ultimatomu ve annesinin kalp krizi geçirerek ölmesi yüzünden....

Benjamin bu korkunç yıkımı için kızını suçladı ve bunun nedeninin onun evlenmesi olduğunu söyledi.

Babasının sözleri Kayla'nın yoğun bir suçluluk duymasına neden oldu. Annesinin ölümünden gerçekten de ani evliliğinin sebep olduğunu düşünmeye başladı. Annesinin cenazesinde babasının yanında uyumuş bir şekilde durup Jacob'u yatıştırılmaya çalıştı. Ama o da kaderini hafifletmek için birinin yardımına ihtiyaç duyuyordu. Kocasının....

Babasının duygusal olarak çok zor bir dönem geçirdiğinin ve Jacob'un da desteğe ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Kayla ailesi ile kocasının arasında kaldığının farkındaydı. Ama böyle bir durumda nasıl ailesini bir kenara bırakıp kendi özel hayatına öncelik verebilirdi ki?

Daha da önemlisi, Duardo bu duruma ne kadar sabredecekti?

Babasının bu evi terk edersen bir daha asla geri dönme sözleriyle ikiye bölündü. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir yanda ailesi bir yanda kocası vardı.

Babası Duardo'nun Enright-Smythe imparatorluğunun bir parçası olmak için Kayla'yı kullandığına dair elinde belgeler olduğunu söylediği gün, kocasına olan bütün duyguları öldü.

Duardo'nun telefonlarına çıkmadı. Babasının Duardo'nun aile içine girmesine karşı koyduğu yasağı kabul etti. Sonra Duardo'nun sert sözleriyle karşılaştı.

Seçimini yap kocan yada ailen.

Benjamin'in öfkeli tepkisine karşın Kayla tek bir kelime bile söylemedi. Sadece parmağında ki alyansı çıkartıp Duardo'ya verdi ve onun arkasını dönerek gitmesini seyretti.

Takip eden aylar içinde Duardo'nun aklında kilerini sırayla gerçekleştirmesini izledi. Arkadaşları onu partilere davet ediyorlardı ama Kayla'nın bu partilere katılma arzusu kalmamıştı. Bu tür eğlencelerin içinde bulunmak ona acı vermeye başlamıştı.

Katıldıkları tek organizasyon babasıyla katıldığı sıkıcı iş toplantılarıydı. O zamanlarda da babasının akranlarına göre gittikçe çökmesine tanık oluyordu.

Bir yıl içinde Enright-Smythe şirketinde tamamlanmamış sözleşmeler, sendika sorunları belirmeye başladı. Sonunda şirketin açık artırmayla satışı gündeme geldiğinde şirketi satın alan kişi Duardo Alvarez'den başkası değildi. Zaten o duruma gelene kadar sahip oldukları her şey satılmıştı. Oturdıkları ev, Bentley marka araba, annesinin mücevherleri, tablolar....

O sıralarda basın bundan çok söz etmişti.

Benjamin iflasın ardından daha fazla dayanamayarak intihar etti. Bu trajedi Kayla ve Jacob'u mahvetti.

Ondan sonra ki üç yıl, Kayla gündüzleri kendi işinde, akşamları ve hafta sonları bir restoranda garsonluk yaparak geçirdi. Ama bütün çabaları başlarını sokacak bir eve sahip olmaktan daha ileri gitmiyordu. Üstelik ödemeleri gereken yığınla borçları da vardı.

Jacob da aynı durumdaydı. On dokuz yaşında üniversiteyi bırakarak tıbbı gitme umutlarından vazgeçti.

Ama her şey bu kadar da değildi. Şimdi de kardeşi sayesinde tefeciler de başlarına musallat olmuştu. Jacob bir çıkar yok bulmak umuduyla kumarhaneye gitmiş ve kaybetmişti.

Bankaları unut dedi kendi kendine. Teminat verebileceği hiçbir şeyi yoktu. Değerli olan bütün eşyaları satılmıştı. Çalışma saatleri de maksimum düzeydeydi.

Neyse dedi içini rahatlatmak için bugün daha kötü ne olabilirdi ki?

İşine her zaman ki saatinde gitti, öfkeli telefonlarla uğraştı, öğle yemeğinde meyve ve yoğurt yedi. Saat beşte işini bitirip bilgisayarını kapattığında içinde günü bitirmenin rahatlığı vardı. Ama önünde daha gece işi vardı. İtalyan restoranında ki işine gitmesi için önünde kırk beş dakikası vardı. Akşam yemeklerini orada yiyordu ve evine yürüme mesafesindeydi.

Masade ki telefon çalınca isteksiz bir şekilde cevap verdi.

"Şükürler olsun ki seni yakaladım" dedi tanıdık bir erkek sesi.

"Jacob?" Sesinde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu.

"Bu gece evde olmayacağım" Jacob'un sesi titriyordu. "Hastanedeyim. Diz kapağım parçalandı."

"Hangi hastane?" Jacob şehrin diğer ucunda ki bir hastanenin ismini söyleyince inledi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Duardo'yu ara, Kayla. Medenini söylememe gerek yok."

Jacob telefonu kapattığında Kayla bütün bedeninin buz kestiğini hissetti.

Parçalanmış diz kapağı bir uyarı olabilir miydi? Peki sırada ne vardı? Kırılan kaburga kemikleri mi? Bir sonra ki ders için ne kadar bekleyeceklerdi? Bir kaç gün? Bir hafta?

Ne kadar süre geçerse geçsin mali durumları düzelmeyecekti. Üstelik, Jacob'un yeniden işe başlaması için kim bilir kaç gün gerekecekti. Onun maaşı olmadan sadece Kayla'nın maaşına kalırlarsa... Birde buna hastane ve ilaç masrafları eklenince... Gerçekten çaresiz bir durumdu.

Sabah Jacob'un verdiği kağıdı çıkararak numaraları çevirdi ve Duardo'nun açmasını bekledi.

Ya onun nerede çalıştığını biliyorsa ve numarayı tanır mı? Daha da kötüsü ya telefonu açmazsa?"

“Alvarez.”

Onun sesini duymak Kayla’nın bir anda bütün sinirlerinin gerilmesine neden oldu.Sanki bütün konuşma yeteneğini kaybetmişti. “Ben...Kayla” dedi güçlükle.Bundan sonra nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

Duardo’nun sessizliği onu yeniden konuşmaya zorladı. “Yardıma ihtiyacım var.”

Kabul mü edecekti,yoksa konuşmayı mı kesecekti.

“Ofisimde.On dakika içinde.” Duardo direktifleri verdikten sonra telefonu kapattı.

Kayla onunla tekrar konuşmaya çalıştığında ise karşısında mekanik bir ses duydu sadece.

Duardo onun içinde bulunduğu durumu kullanıyordu.Aniden bir şeyler fırlatmak için dayanılmaz bir istek duydu.Aslında bunu Duardo’ya fırlatmayı tercih ederdi.

Üç kez Duardo’yu aradığında cevap alamayınca çalıştığı restorani arayıp kardeşinin kaza geçirdiğini ve işe gecikeceğini haber verdi.Tahmin ettiği gibi söyledikleri pek de hoş karşılanmadı.Ama şuan da ilgilendiği en son şey öfkeli bir İtalyandı.

Dışarı çıktığında havanın bulutlandığını gördü.Bu günün daha da kötüleşmesini sağlayacak şey yağmurdu.

Sanki ona cevap verircesine aniden yağmur damlaları artan bir hızla düşmeye başladı.

İşte bu harika diye düşündü.Şimdi eski kocasıyla sucuk gibi ıslanmış bir şekilde karşılanacaktı.

On dakika sonra yerleri mermer döşenmiş plazadan içeri giriyordu.Alvarez Holding’in bürosu en üst kattaydı.Asansörden indiğinde ilk gördüğü şey her yerin son model mobilyalar ve teknoloji ile döşeli olduğuydu.

Resepsiyonda mükemmel denecek kadar güzel,genç bir kadın vardı.Sanki bir dergi kapağından fırlamış gibiydi.

“Kayla Smythe” dedi kendini tanıtarak. “Bay Alvarez ile bir randevum vardı.”

Kadın nazik bir şekilde cevap verdi ama bu arada karşısında kinin nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bay Alvarez şuan bir toplantıda.” Eliyle ileride ki sandalyeleri gösterdi. “Beklerken oturmak istemez miydiniz?”

Kayla sinirden midesine kramplar girdiğini hissediyordu.Burada ki işini bir an önce bitirip gitmek istiyordu.

Her geçen dakika ona asırlar gibi uzun geliyor,sürekli saatine bakıyordu.Daha ne kadar beklemesi gerekiyordu? Duardo onu kasıtlı olarak mı bekletiyordu?Keşke buradan çıkıp gidebilseydi...

“Kayla...”

İsminin söylenmesiyle başını kaldırıp resepsiyonda ki kıza baktı.

“Bay Alvarez şimdi seni görecek.”

Kayla onu televizyonda,gazetelerde ve magazin dergilerinde görmüştü.Ama yıllardır onunla yüzyüze hiç gelmemişti.

Acaba aynı mı görünüyordu?

Resepsiyonist kızı takip edip,koridorda yürürken isteri krizine kapılmak üzere olduğunu hissediyordu.

Sakin ol...Sakin olmak ve kontrolünü yitirmemek zorundaydı.

Kimi kandırıyordu.Sinirleri keman yayı gibi gerilmişti.O anda kendinden,Duardo’dan,en çok da onu bu duruma düşüren durumdan nefret ediyordu.

Kız kapılardan birini çalıp Kayla’nın geldiğini bildirdikten sonra geri çekildi.

Kayla buz kesmiş bir şekilde pencerenin önünde sırtı dönük bir halde duran silüete baktı.Bu mesafeden yüzünde ki ifadeyi anlamak imkansızdı.Duardo ona doğru yürümeye başladığında Kayla nefesinin kesildiğini hissetti.

“İçeri gir ve kapıyı kapat.” Duardo keskin gözleriyle onu baştan aşağı süzüyordu.

Merhaba nereye gitmişti ki? Ama ne bekliyordu ki? Onun nazik olacak kadar medeni olmasını mı?

“Burada olmak istediğimi biliyor olmalısın?”

“Anlaşıldı.” Eliyle deri koltuğu işaret etti. “Otur.”

Böylece ona tepeden bakmasına izin verecekti öyle mi? “Ayakta durmayı tercih ederim.”Duardo’nun ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

“Fazla zamanım yok” diye devam etti Kayla.Şuanda buradan gidebilmek için her şeyini verebilirdi.

Duardo onun yanına kadar yürüdü.Dokunacak kadar yakınına geldiğinde,Kayla onun gözlerinin yakınında ki ince çizgileri fark etti.Gözleri dudaklarına kaydı.

Tanrım o kadar ileri gitme....

Duardo'nun tek kaşı sorarcasına havaya kalkınca,Kayla konuşmasına devam edebilmek için kendini zorladı. "Jacob hastanede." Gururla çenesini dik tutmaya devam ediyordu. "Neler olduğunu tahmin etmekte zorlanmayacağına eminim."

Geçen her saniye aralarında büyüyen sessizliği daha da gerginleştiriyordu. "Kardeşin bir yere gitmeyecek.Sen de öyle..."

Kayla'nın mavi gözleri öfkeyle parladı. "Anlayamadım."

Yıkılmış ama korkusuz diye düşündü Duardo. "Numara yapmayı bırakalım...Dağ kadar borcun var.Bu borcu temizleme şansında pek yok.Geciken ödemededen dolayı acımasız bir ihtar aldın ve benden başka gidebileceğin kimse yok."

Kayla'nın bakışları sertleşmişti. "Bunu bilmek seni mutlu mu ediyor?"

"Şimdi şu kapıdan çıkıp gitmeyi tercih edebilirsin."

"Ya bunu yaparsam?"

"O zaman tekrar bu kapıdan içeri giremezsin."

Duardo'nun sözlerinde ki tehdit Kayla'yı ürkütmüştü.Çünkü onun son derece ciddi olduğunu biliyordu.Hastanede yatan Jacob'un görüntüsü gözlerinin önünde canlanınca ürperdi.

"Sanırım yeniden başlayabiliriz."

Duardo masasına yaslanarak bir süre onun soğukkanlılığını koruma çabalarını izledi.

"Jacob banadurumumuzdan haberdar olduğunu söyledi."

Duardo'nun bu durumu kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.Hem neden yapacaktı kî? Bir zamanlar yaşadıkları,paylaştıkları şeyler çok uzakta kalmıştı.Karmaşık şeyler her şeyi yok etmişti.

"Benim yardımımı istiyorsun." Duardo kıskırtıcı bir tavırla konuşmuştu.Bu anda onun mavi gözlerinde çaresizlikten kaynaklanan öfke izlerinin gördü ve bu ifadeyi görmekten pek de hoşlanmadı.

"Evet."

Duardo onun yalvarmasını mı bekliyordu?Bunu yapabilir miydi? Jacon için...Yaşamayı için başka şansı yoktu.

"Paraya ihtiyacımız var.Bazı borçları ödeyebilmemiz için."

"Kısa süre içinde daha da çok artacak borçlarınız için..."

Biliyordu...Tabi bilecekti.Büyük ihtimalle Jacob ona durumlarını anlatmıştı.Ağlamak istiyordu,ama güçlü kadınlar duygusal acılara yenik düşmezdi.

"Lütfen" dedi umutsuzca.

"Bazı şartlarım var."

Zaten aksini düşünmemişti. "Ne öneriyorsun?"

"Bütün borçlarını temizleyeceğim ve Jacob'un tıp fakultesine gitmesi için gerekli fonu sağlayacağım."

Milyonlarca dolar ve kardeşinin hayali.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Bir zamanlar sahip olduğum şeyi." Duardo onun söylediklerini kavramasını bekledikten sonra ekledi. "Karım olarak...seni..."

Kayla yüzünde ki bütün kanın çekildiğini hissetti.Bir an için gözleri bulanıklaştı.

Karısı mı?

Oturma ihtiyacı duyuyordu ama ona bu zevki tattırmayacaktı.Birden onunla paylaştıkları mahrem şeyleri hatırlayınca kalbinin hızlanmasına engel olamadı.Kısa süren evlilikleri boyunca Duardo onu inanılmaz güzel zevklerle tanıştırmıştı.Belki de bu yüzden ona aşık olduğuna ve sevildiğine inanmıştı.

Şimdi bile bazen bu anları rüyalarında görüyor ve ter içinde uyanıyordu.

Ondan yayılan gücün farkındaydı. "İntikam almaya mı çalışıyorsun,Duardo?"

Duardo'nun cevap vermesi biraz zaman aldı. "Her şeyin bir bedeli var.Benim şartlarım bu.Ya kabul et,yada reddet."

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar sürerse..."

Yani ondan sıkılana kadar mı? Bunu yapamazdı.

Ama başka şansı var mıydı?

Hayır...

Bu odadan,onun hayatından çıkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu.Duardo kaçamayacağını bildiği için onunla oyun oynuyordu. "Senden nefret ediyorum" dedi öfkeyle.

"Karım olmanı istediğim için mi?"

"Beni kullandığın için."

"Dikkat et,querida."

Kayla neredeyse ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyecekti.Ama Jacob'un hastande yatan görüntüsü aklına gelince dilini tuttu.Bu karmaşadan kurtulmasının tek yolu vardı.Ona yardım edebilecek tek bir insan vardı.

Duardo bir süre onun cevabını bekledikten sonra üsteledi. "Eee kabul ediyor musun?"

"Kahretsin...evet."

Duardo yaslandığı masadan uzaklaşarak onun yanına geldi. "Minnettarlığını gösterme şeklin hiç etkileyici değil."

"Ne bekliyordun? Dizlerimin üzerine çöküp,ayaklarına kapanmanı mı istiyordun?"

"Doğrusu bu son derece kıskırtıcı olabilirdi."

Duardo'nun imalı sözleri Kayla'nın yüzünü kızarttı.Kendini kontrol etmeye çalışarak geriye doğru bir adım attı. "Benim artık gitmem gerek.Önce hastaneye gidip Jacob'u görmem gerek sonra da işime gideceğim." Kapıya doğru yürümeye başladı ama bir an duraksadı. "Sanırım yasal işlemler için benimle bağlantıya geçeceksin?"

Duardo hiç kıpırdamamıştı.Ama Kayla onun her an patlamaya hazır bir bomba gibi görüldüğünün farkındaydı.

"Bir şey daha var" dedi Duardo inanılmaz derecede sakın bir ses tonuyla. "Anlaşma şuandan itibaren geçerli."

"Anlayamadım..."

Cep telefonunu çıkartarak ona uzattı. "Restoranı ara ve işten çıktığını döyle." Kayla'nın itiraz etmek için ağzını açtığını görünce yüzü daha da sertleşti. "Yap şunu Kayla.Yoksa ben yapacağım." Kayla onun söylediğini yapmayı reddedince Duardo bu işi onun yerine yaptı.İki telefon konuşmasından sonra Kayla işsiz kalmıştı.

Onun nereyi arayacağını ve kiminle konuşması gerektiğini bilmesi Kayla'yı çileden çıkarmıştı. "Seni pislik herif" dedi bütün nefretiyle.

Ancak Duardo onun tepkisini umursamıyordu bile.Telefonunu cebine koyarak ona yürüdü.

Duardo'nun parmaklarının saçlarında dolaşmasına kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştı.Duardo bir eliyle ensedinden diğer eliyle de belinden tutarak kendine doğru çekti ve Kayla'nın şaşkınlığından faydalanarak dudaklarından öpmeye başladı.

Çok kısa bir an için,Kayla nerede... kim olduğunu unutmuştu.Sadece bu adam ve onunla paylaştığı bu an vardı.

Duardo geri çekildiğinde Kayla'nın yanakları kızarmış,nefes nefese kalmıştı.Kontrolünü yeniden kazanmak için büyük güç harcıyordu.

"Artık bana küfretmek için bir nedenin var."

Kayla bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra konuşmadan tekrar kapattı.Ne kadar karşı koysa da onu istiyordu.

Peki sonunda ne olacaktı?

Bakışlarını Duardo'ya çevirdi.Nefesi bile sıklaşmamıştı.O bu hale geldiği halde nasıl bu kadar sakın kalabiliyordu.

"Gidiyor muyuz?"

Kayla bir an onun ne demek istediğini anlayamadı.Ama sonra hastaneye gitmekten bahsettiğini anlayıp kapıya yöneldi.

Asansörle aşağı inerlerken içinden ona bir sürü şey söylüyordu.Tabi bunların pek hoş şeyler olduğu söylenemezdi.

Kendi kendine içinde bulundukları maddi karabasandan kurtuldukları için memnun olması gerektiğini söylüyordu.Ama bunun aksine inanılmaz derecede gergindi.

Son yıllarda yaşadığı hayatı dramatik bir değişikliğe uğramak üzereydi.Asansör durup kapılar açıldığında garaja inmiş olduklarını gördü.Ama lobiye inmesi gerekiyordu.Tekrar asansöre dönüp düğmeye basacakken Duardo onu durdurdu.

"Benimle geliyorsun." Kayla'nın gözleri öfkeyle parlıyordu.Ancak Duardo bunu görmezden gelerek devam etti. " Hastaneye uğradıktan sonra senin bütün eşyalarını daireme taşıyacağız."

"Tanrı cezanı versin!Ben..."

"Ya yürürsün yada seni taşıyım.Seçimini yap."

Onu,sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu ve söylediklerini yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.Bu yüzden onun yanında yürüdü ve lüks Aston Martin arabanın yolcu koltuğuna oturdu.Duardo şehrin içine doğru arabasını sürerken,ağzını açmadan sessizce oturuyordu.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 17, 2007, 11:25:49 ÖÖ

İKİNCİ BÖLÜM

Jacob büyük bir koğuştaydı,ayağı sargılı ve askıya alınmış bir şekilde yatıyordu.Yüzü çok solgun görünüyordu.Gözlerinde neredeyse korku dolu bir ifade vardı.Kayla'nın içeri girdiğini görünce birden yüzü aydınlandı.Yanında ki adamı gördüğünde ise gülümsedi.

Duardo Alvarez.Beyaz Şovalye.Aslında ona Kara Melek demek daha doğru olurdu ya..

"Merhaba" dedi kardeşinin yanına gidip,yanaklarından öperken. Doğrulurken kardeşinin

"Teşekkürler Tanrım" diye fısıldadığını duydu.

Çok kısa bir sürede Duardo Jacob'un özel bir odaya transfer edilmesi e ortopedi cerrahlarından kurulu bir takım tarafından ertesi sabah ameliyat edilmesi işlerini ayarladı.

Paranın gücü diye düşündü Kayla.Aslında ona minnettar olması gerektiğini biliyordu.Ama yine de yaptığı anlaşmadan hiç hoşnut değildi.

Jacob odasına götürülürken,Kayla gönülsüzce kardeşine veda etti. "Yarın sabah ameliyattan önce burada olacağım."

Hastanenin park yerinden çıkarlarken saat yediyi geçiyordu,günün ışıkları solmaya başlamıştı.Az sonra hava karacak diye düşündü Kayla.Şuan evine dönüp,sıcak bir duş almak ve yatağına yatmaktan başka bir şey istemiyordu.Ama artık bunu yapamayacaktı.Çünkü artık uyuyacağı yatak kendi yatağı değil Duardo'nun yatağıydı.

Bu düşünce kanında farklı bir ateşe neden olmuştu.Gecenin ona neler getireceğini düşünmemek için büyük çaba harcıyordu.Çok geçmeden Duardo arabayı durdurarak kontağı kapattı.Etrafta ki hiçbir şey tanıdık değildi.Ne semt,ne de cadde.

"Neden burada durdun?"

"Yemek için." Duardo emniyet kemerini çözerek arabadan indi. "İkimizin de yemeğe ihtiyacı var."

"Ben aç değilim."

Duardo arabanın etrafında dolaşarak kapısını açtı. "Dışarı çık Kayla." Kayla hiçbir hareket göstermeyince eğilip emniyet kemerini çözdü.Bu basit hareket sırasında Duardo'nun kolu Kayla'nın göğsüne hafifçe sürününce Kayla boğazının kuruduğunu hissetti.Olduğu yerde donup kalmıştı.Duardo işini bitirene kadar nefes bile almadı.

Onunla tartışmanın hiçbir sonuca ulaşmayacağını farkındaydı.Üstelik öğle yemeğinde meyve ve yoğurt yedikten sonra iyi bir yemeğe ihtiyacı vardı.

Bu düşünce ile arabadan inerek onunla beraber küçük restorana doğru yürüdü.Onları karşılayan şef Duardo'yu çok iyi tanıyordu.Onlara تنها bir köşede olan masayı verdi.Kayla başlangıç olarak şarap almayı reddederek çorba,ana yemek ve meyve istedi.

"Sessizliği mi yoksa anlamsız bir konuşmayı mı tercih edersin?"

Duardo alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Son birkaç seneyi anlatmakla başlayabilirsiniz."

"Neden? Zaten her şeyi bilmiyor musun?" Bardağını kaldırarak suyunu yudumladı. "'Her hareketimi izlemek için birini mi tuttun?"

Duardo sandalyesine yaslanarak dikkatle ona baktı. "En son duyduğumda,bir adamın eski karısıyla ilgilenmesi suç değildi."

O sırada çorba servisi yapmak için yanlarına gelen garson Kayla'nın cevabını geciktirmişti.

"Hayatında yapacağın değişiklik için kasten seçtiğin bir eş..."

Duardo'nun yüzü korkunç denecek bir şekilde sertleşmişti. "Her halde bu sözlerini açıklamak istersin."

"Enright-Smythe'de elde edeceğin haklardan bahsediyorum."

"Gerçekten mi?" Duardo'nun sesi insanın kanını donduracak kadar sakindi.

"Benjamin bana yazılı deliller gösterdi."

"O sıralar öyle bir delil olması imkansız."

"Yalan söylüyorsun.Mektupları gördüm."

"Şu okuduğun mektuplar mı?"

Aşkınin öldüğü anın anısı hala tüm canlılığıyla zihnindeydi.Kağıtlar,Duardo'nun ismi,babasının sesi ve suçlama dolu sesi.

Benjamin'in çalışma odasının yerine fırlattığı mektuplara göz attıktan sonra,hırsla tekmelemişti.

"Benjamin'in şirketini açık artırmada aldığını inkar edemezsin.Onun iflas ettiğini seyretmek sana zevk verdi mi?"

Duardo'nun bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. "Babanın maddi olarak inişe geçmesi,bana yatırım portföyümü geliştirme fırsatı verdi.Ben bir iş adamıyım.Ben olmasaydım başka bir alacaktı."

"Tabi..." dedi Kayla alaycı bir tavırla.O sırada boş tabakları almak için yanlarına gelen garsonun işini yapmasını beklerken,aralarında gergin bir sessizlik oldu.

"Anlaşma evliliğimiz sona erdikten sonra bir komisyoncu tarafından yapıldı."

"Sana inanmıyorum."

"Ama babanın yalanlarına ve delil olarak sunduğu şeylere inanabiliyorsun."

Kayla'nın gözleri öfkeyle irileşti. "Babam böyle bir şey yapmaz...Ben onun kızıyım."

O sırada ana yemekler servis edilmeye başlanmıştı.Duardo cevap vermek için bekledi. "Yani Benjamin'in en değerli varlığı...Benden uzaklaştırmak için her şeyi yapacağı kişi..."

Kayla kendini kötü hissediyordu. "Yanılıyorsun."

"Ben de yazılı deliller gösterebilirim.Benjamin'in gösterdiği kağıtlarla karşılaştırmam çok ilginç olabilir...Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Olabilirdi ama elinde karşılaştırabileceği belgeler olsaydı.Babasına sorduğu zamanlarda Benjamin onların avukatlarında olduğunu söylemiş ve bir şekilde geçiştirmişti.Daha sonra ise bu kağıtlarla ilgili hiçbir kayıt bulunamamıştı.

Benjamin'in evliliğini yıkmak için böyle bir şey yapması çok anlamsız görünüyordu.Acaba karısını kaybetmenin verdiği üzüntü onu doğru dürüst düşünemeyen bir insan haline mi getirmişti.

"Yemeğini ye" diye emretti Duardo sertçe.

"Aç değilim." Bir kaşık bile yese boğulabileceğini hissediyordu.Tüm iştahı bir anda gitmişti.Tabağını geri itti.

Duardo'nun söyledikleri gün içinde yaşadıklarının üzerine tuz biber ekmişti.Buradan,karşısında oturan bu adamdan ve onun teklif ettiklerinden kaçmak istedi.

"Aklından bile geçirme." Duardo'nun sözlerinde gizli bir tehdit vardı.Kayla hiç düşünmeden önünde ki su dolu bardağı eline alıp içindekileri onun yüzüne fırlattı.

Duardo'nun yüzünü silmek için peçeteyi almasını,ona yardım etmek için koşuşturan garsonu ağır çekim film seyredermiş gibi izledi.Sonra ayağa kalkıp çantasını alıp kaçtı.

Dışarıya çıktığında geçmekte olan taksiyi durdurmak için elini kaldırdı.Ama omuzlarından tutan sert bir elle haykırarak kendi eksenini etrafında döndü.

Duardo'nun yüzü sokak ışıklarının altında inanılmaz derecede sert görünüyordu.Elmacık kemiklerinde ki seyiren kaslar,öfkesini kontrol etmeye çalıştığını gösteriyordu.

"Canımı acıtıyorsun."

"İnan bana,bunu yapmamak için gereğinden fazla dikkat ediyorum."

Aralarında ki yoğun gerilim bir yangını alevlendirecek kadar büyüktü.

"Bunu yapamam." Kayla'nın ağzından dökülen çığlık yüreğinin derinliklerinde ki karmaşayı ortaya çıkarıyordu.Duardo onun yüzünden tutarak kendisine bakması için zorladı."Zamana ihtiyacım var" diye ekledi Kayla.

"Zaman bir şey değiştirmeyecek."

"Lütfen..."

Duardo baş parmağını onun dudaklarının etrafında dolaştırmaya başlamıştı. "Hayır."

Kayla sert bir şekilde onun parmağını ısırınca Duardo'nun dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü.Kayla ona yapacak başka bir şey bırakmamıştı.Hırsla onu omzuna atarak yürümeye

başladı.

"Beni yere bırak."

"Birazdan..."

Kayla yumruk yaptığı elleriyle ona vuruyordu ama Duardo bu yumruklardan hiç rahatsız olmamış gibi arabaya yürümeye devam ediyordu. Arabanın kilidini açıp onu yolcu koltuğuna oturttu. Ve emniyet kemerini taktı. "Bir daha aynı şeyi yaptığında sonuzunun ne olacağını söylemeyeceğim." Kayla ondan nefret ediyordu. Onu böyle iğrenç bir duruma düşürdüğü için onda nefret ediyordu...Değil mi?

Peki ya doğru söylüyorsa?

Babası kendi çıkarları için yalan söylüyor olabilir miydi?

Kafasından bu düşünceyi atmak için başını salladı. Hayır. Bunu aklından bile geçirmesi çok anlamsızdı.

Duardo'nun arabaya başlamasını izlerken onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Ama bu çok güçtü. Yola koyulduklarında görmeyen gözlerle yanından akıp giden sokaklara bakmaya koyuldu. Kafasında bir sürü şey vardı. Aslında Duardo ona hayatının fırsatını sunuyordu. Bütün borçlarını ödeyecek ve kardeşinin rüyalarını gerçekleştirmesini sağlayacaktı. Jacob onun her şeyiydi ve bu şansı hak ediyordu. Peki ya o. O da böyle bir şeyi hak ediyor muydu?

"O kağıtları görmek istiyorum" dedi en sonunda.

"Avukatlarıma sana bir kopya hazırlamalarını söyleyeceğim" dedi Duardo onun yaşadığı bölgeye girerlerken.

Çok geçmeden oturduğu binanın önünde durdular. Binanın önünde son model bir araba daha vardı. Duardo arabanın şoförüyle konuşurken Kayla sessizce bekledi. Sonra daireye çıktılar. Burası eski mobilyalarla döşenmiş kişilsiz bir evdi. Yaşamak için değil sadece uyumak için kullanıldığı belliydi.

"İhtiyacın olan şeyleri topla."

Kendi eşyalarını ve Jacob'un eşyalarını iki ayrı valize koyması fazla uzun sürmedi. "Ev sahibi" diye söze başlayacak oldu.

"Spence o işi çoktan halletti" diye onu susturdu Duardo. Başıyla odadaki masayı göstererek "Anahtarı bırak" dedi.

Kayla soran gözlerle ona bakarken, Duardo iki çantayı alıp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hastanede bir iki telefon görüşmesi yaptım" dedi sadece.

Tabi ya.... Paranın gücü diye düşündü Kayla. Bir telefonla bütün istediklerini yaptırabiliyordu. Aşağıya inmeleri fazla uzun sürmedi. Az önce Duardo'nun konuştuğu adam bavulları alarak arabanın bagajına koydu.

"Spence" dedi Duardo fazla ayrıntıya girmeden onu tanıttı. "Artık gidelim."

Fikrini değiştirmek için çok mu geçti? Peki değiştirebilir miydi? Evet...Hayır.

Arabaya binip hareket ettiklerinde Spence'nin de onları takip ettiğini fark etti.

Duardo...karısı olacağını söylemişti...bu onunla aynı yatağı paylaşacağı anlamına geliyordu. Peki ya hamile kalırsa? Birden boğazından bir inleme sesi döküldü. Hiç bir şekilde korunmuyordu. Buna hiç ihtiyacı olmamıştı.

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

Kayla onun çelik gibi sert profiline baktı. "Senin yıkılman için komplo kuruyorum." Duardo'nun yumuşak kahkahası sinirlerinin iyice bozulmasına neden olmuştu. "Bana inanmıyor musun?"

"Deneyeceğine inanıyorum."

"Kesinlikle haklısın." Kayla yaşadığı kenar mahalleden çıkıp şehrin daha seçkin mahallelerine yöneldiklerini fark etti. Bu bölgedeki evlerin etrafları kale gibi duvarlarla çevriliydi ve iyi korunuyorlardı.

Gzaterlerden okuduklarına göre Duardo limanı gören lüks bir köşkte oturuyordu. Burayı evlilikleri sırasında almış ama onunla hiç oturmamıştı.

Geniş bahçede ilerleyerek kapının önünde durduklarında onları bir kadın karşıladı.

"Maria" diye tanıştırdı Duardo onu. "Kahyam...kocası Josef de bahçe ve diğer işlerle

ilgilenir. Garajın üstünde iki daire var. Birinde Spencer, diğerinde ise Maria ve Josef kalıyor."

Tanışma faslı bitince içeri girdiler. Üst kata uzanan uzun bir merdiven ve odalara açılan bir çok ahşap kapı vardı. Kayla günün be saatinde hatta gecenin ışıklarında buradan limanın çok güzel

göründüğünü düşündü.

"Çay mı kayve mi içersiniz?" diye sordu kahya kadın. "Çantalarınız yatak odanıza çıkartıldı." Kayla'nın midesine kramplar girmeye başlamıştı.Yatak odasını ve orada olacakları düşünmek istemiyordu.

"Çay iyi olur" dedi olacakları ertelemek istercesine. "Ama önce kendimi biraz toparlayabilsem iyi olur."

Duardo merdivenlere doğru yönelerek "Tabi ki" dedi.

Kayla'nın onu takip etmekten başka seçeneği kalmamıştı.Bir kaç konuk odasının yanından geçtikten sonra,limana tepeden bakan,Duardo'nun yatak odasına girdiler.Burası inanılmaz büyük olan,iki banyosu,giyinme odası ve hatta bir de dinlenme odası olan bir yatak odasıydı.Kayla büyük yatağa bakmamaya çalışarak "Çok güzel bir evin var" dedi.

"Bu bir iltifat mı,Kayla?"

"Sana iltifat edebileceğimden şüphe mi ediyorsun?"

Duardo omuz silkerek ceketini çıkardı ve astı.Sonra kravatını gevşetip gömleğinin üstten bir iki düğmesini açtı ve kapıya yöneldi. "Hazır olduğunda solda ki ilk kapıdan çıkıp merdivenlerden in." Onun gitmesi Kayla'nın büyük bir rahatlama hissetmesine neden oldu.Ama bunun fazla sürmeyeceğini biliyordu.

Hiçbir sınırlama olmadan duş alıp saçlarını yıkamak büyük bir mutluluk olacaktı.Sonra da büyük bir havluya sarılıp yatağa uzanmak ve ...uyumak...

Bu öylesine baştan çıkarıcı bir düşünceydi ki hemen soyunup duşa girdi ve suya girdi.Mis gibi kokan vücut şampuanıyla sabunlanırken yıllardır böyle bir lükse harcayacak parası olmadığını düşündü.

Acaba Maria bu kozmetikleri onun için mi koymuştu?Yoksa Duardo'nun sık,sık eve getirdiği kadın arkadaşları için miydi?

Duardo kadınları etrafında toplayabilecek düzeyde bir erkekti.Zenginliği,sosyal konumu ve eskiye ait kötü ünü onu kadınlar arasında bir çekim gücü sağlıyordu.

Ancak şu anın keyfini çıkarmak istiyorsa onu düşünmekten vazgeçmeliydi.Duşu yüzüne tutarak su soğuyana kadar öylece bekledi.

Kısa bir süre sonra duştan çıkarak kurulandı,sabahlığını giydi,saçlarını kuruttu.Banyodan çıkınca gözü yatağa ilişti.

Şimdiye kadar yatak ona bu kadar çekici görünmemişti.Birden kararını vererek örtüyü kaldırdı,kuş tüyü yastığı havalandırdı ve içine kıvrıldı.

Aslında eşyalarını çantadan çıkarması gerekiyordu.Ama o bu fikir ona hiç de cazip gelmedi.Aşağıya inip,Duardo'ya katılmak da öyle...Günün tüm ağırlığını omuzlarında hissediyordu.Hiç bir yere gitmeyecekti.Hazır olduğunda Duardo onu gelip burada bulabilirdi.Gözlerini kapadığı anda hemen uykuya daldı.

Ne,bir saat sonra Duardo'nun gelip onu seyrettiğini ve onu hiç rahatsız etmeden odadan çıktığını,ne de gece yarısı geri döndüğünde yaptığı duşu ve yatağa yatmasını fark etmemişti.

Sabah erkenden eli sert ve tüylü bir göğse değip uyandığında birkaç saniye nerde olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı ile etrafına bakındı.O an için tek bildiği bu yatağın kendi yatağı

olmadığıydı.Kendisine seslendiğini hareket edildiğini duyduktan hemen sonra odaya yumuşak bir ışık yayıldı.

Duardo ellerini karışık saçlarından geçirip ona baktığında Kayla'nın mavi gözlerinde ki korkuyu gördü.

"Nerde olduğunu mu unuttun?"

"Evet" Bu gerçek birden Kayla'ya çok tuhaf göründü.

Duardo yakınındaydı hemde çok fazla yakınında...bedeninden yayılan sıcaklık ve sabun kokusu onun varlığını her zamankinden daha yoğun bir şekilde hissetmesine neden oluyordu.

Aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacıyla kıpırdandı.Onun koyu renk gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

İsterse kolayca onu kendine çekebilir ve öpebilirdi.Bunu düşünmek bile içinin alevlenmesine neden oluyordu.

Hawai'de buna benzer sayısız büyülü gece geçirmişlerdi.

Kimbilir kaç gece yatağında uykusuz geceler geçirerek onun gitmesine izin verdiği için..babasına

karşı duracak cesareti olmadığı için kendine kızıp durmuştu?

Şimdi yeniden Duardo'nun yatağındaydı.Ama yanlış nedenlerle...Ve işte bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Uyu artık."

Sanki elindeydi!

"Yoksa yardımınıza mı ihtiyacın var?" Duardo imalı sözleriyle neyi ima ettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Seçme şansım var mı?"

"Şimdilik..."

"Bu küçük lütuf için teşekkür ederim."

"Alaycılık sana hiç uymuyor."

"Çok yazık..."

Onun bu cevabı karşısında Duardo kıkırdadı. "Sabahın bu saatinde ne kadar konuşkan olduğunu hatırlıyorum."

Tutkulu sevişmelerinden sonra....başını göğsüne yasladığında...hayallere daldığında...

"Doğrusu hatırladığına çok şaşırdım." Kasıtlı olarak sert konuşuyordu. "Benim ardından o kadar çok kadınla birlikte olduktan sonra..."

"Çok fazla kadın olduğunu mu sanıyorsun?"

Bunların sayısını düşündükçe Kayla'nın kalbine bıçak saplanır gibi oluyordu. "Bu imtiyaza sahip olmak için kuyruk da bekliyor olmalılar."

"Bu bir iltifat mı,yoksa hakaret mi anlayamadım,Kayla."

"Sadece gerçek."

"Tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun*"

"Bu tuzak bir soru mu Duardo?" Ne ondan önce,ne de ondan sonra neden kimseyle birlikte olmadığını açıklamaktan sa,ölmeyi tercih ederdi.Boğazından sessiz bir kahkaha döküldü.O sadece tek bir erkeğin kadınıydı.

"Cevap vermemeyi seçebilirsin."

"Öyleyse bunu seçiyorum."

Duardo'nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bitirdin mi?"

"Şimdilik"

"O zaman sabaha kadar olan saatlerimizi daha iyi bir şekilde geçirelim." Onun gözlerinde beliren tedirginliği görünce ekledi. "Uyuyarak" Yeniden yatağa uzandığında onun bu halini çok eğlenceli bulduğu,yüzünde ki gülümsemeden anlaşıyordu.Kayla ile birlikte olmak için hiçe acele etmesine gerek olmadığını,çünkü bunun çok kısa bir zaman sonra gerçekleşeceğini biliyordu.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 17, 2007, 05:39:36 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kayla perdenin arasından sızan güneş ışığının yüzüne vurmasıyla uyandığında,kocaman yatağın içinde yalnız olduğunu gördü.Saatine göz atar atmaz hemen yataktan fırladı.

Hastane! Ameliyattan önce yanında olacağına Jacob'a söz vermişti.Kahvaltıyı unut dedi kendi kendine.Daha sonra bir şeyler atıştırtabilirdi.

Kot pantolon ve pembe bir buluz giyerek üzerine bir ceket aldı.Saçlarını pratik bir şekilde topuz yaptı.Hafif bir makyaj yapıp banyodan çıkmıştı ki,Duardo'nun yatak odasında kravatını bağladığını gördü.

Üzerinde iyi bir terzinin elinden çıkmış olduğu belli olan takım elbisesiyle,bir çok kadının aklını başından alacak kadar yakışıklı görünüyordu.

"Beni uyandırmalıydın" dedi neredeyse suçlarcasına.

"Günaydın demek yok mu?" Açıkça ortaya çıkan New York aksanı onun durumdan eğlendiğini gösteriyordu.

Kayla ona öfke dolu bir bakış fırlattı. "Sayende geç kalacağım."

"Maria sana kahvaltı hazırlayacak."

"Kahvaltı edecek kadar...."

"Hastaneyi aradım.Jacob dokuzda ameliyata alınacak."

"Zamanım yok" diye az önceki cümlesini tamamladı Kayla.

"Tabi ki var." Duardo fazlasıyla ince olan vücudu iyice süzdü.Kimbilir geçmişte kaç öğünü kaçırmıştı. "Spence seni götürecekt."

Kayla itiraz etmek için ağzını açtıysa da hemen kapadı.

Duardo yüz ifadesi değişmeden sözünü sürdürdü. "Bu onun iş tanımı arasında..." Sadece bir kısmı.Cebinden bir cep telefonu çıkararak ona uzattı. "Bu senin.Gerekli olan numaralar hızlı aramaya kaydedilmiş durumda."

Kayla cep telefonunu çantasına attıktan sonra soran gözlerle kendisine uzatılan kağıtlara baktı.

"Evlilik müracaatı için imzana gerek var."

Duardo ona bir kalem uzatıp imzalaması gereken yerleri gösterdikten sonra da bazı resmi kağıtlar verdi. "Okuman için evlilik öncesi anlaşmasının bir kopyası.Öğlen orjinallerini imzalaman için avukatımla bir randevun var."

Kayla'nın midesine acı dolu kramplar girmeye başlamıştı.Bütün yasal düzenlemeler yapılmıştı.Sakin olması gerekiyordu. "Herhalde bu evlilik için bir tarih de ayarlamışsındır?"

"Yarın.Nikah memuru yarın tören için eve gelecek."

"Yarın." Boğazında beliren yumru nefes almasını ve konuşmasını engelliyordu.

Duardo cüzdanından bazı kağıtlar çıkarıp ona uzattı. "Senin için banka hesabı açtırdım.Bunlar da kredi kartların.Spence işlemler için sana yardımcı olacak."

"Kaçacağımdan korkmuyor musun?"

Duardo'nun ona bakan gözleri kısıldı. "Fazla uzağa gidemeyeceğinden emin ol."

Kayla çenesini dikleştirerek ona cevap verdi. "Ben bir anlaşma yaptım.Her ne kadar bu anlaşmadan memnun olmasam da kazancım çok fazla..."

Duardo çantasını ve diz üstü bilgisayarını aldı. " Bu akşam görüşürüz."

"Geç saatlerde." Duardo'nun soran gözlerle baktığını görünce açıkladı. "Hastanede Jacob'un yanında olacağım."

"Spence öğleden sonra seni oraya bırakacak."

"Toplu taşıma araçlarıyla da gidebilirim."

"Ama gitmeyeceksin." Duardo'nun sesinde sözünden çıkılmamasını isteyen gizli bir uyarı vardı ama Kayla bunu duymazdan gelmeyi tercih etti.

"Neden?" Aslında istediği bir parça özgürlüktü.

Duardo'nun gözleri onunkilere kenetlenmişti. "Savaş sınırlarının çizilmesini mi istiyorsun?"

"Evet"

"Bu konuyu akşam yemekten sonra tartışacağız."

"Tartışalım." Kayla başka bir şey söylemeden merdivenlerden inmeye başladı.Onun da yanında olduğunun farkındaydı.Aşağı inince ona bir kez bile bakmadan farklı yönlere yürüdüler.

Kayla yemek odasına geldiğinde Maria'nın neşeli yüzüyle karşılaştı.Masanın üzerindeki gerçekten iştah açıcıydı.Yıllardır trene yetişmek için rahatça kahvaltı yapamamıştı.Kahvesini bitirmek üzereyken Spence kapıda belirdi.Kayla hemen çantasını alarak onu takip etti.

Sabah trafiğinin yoğunluğu hızlı hareket etmelerini engelliyordu.Ama bu Kayla'nın aklındakileri sorması için iyi bir fırsat olmuştu. "Duardo'yu New York dan mı tanıyorsun?"

"Evet.Avusturalya ya taşınmak istediğimde,bana onun güvenliği için çalışmamı önerdi."

Sokaklarda birlikte,kanunsuz işlerde mi çalışmışlardı?Mantıklı insanların alamayacağı riskleri alarak,hayatlarıyla kumar mı oynamışlardı?

Duardo Alvarez'in başarının zirvesine ulaşmış olması,onun gerçekten başarılı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Onun hayatının düzgün bir şekilde yürümesini mi sağlıyorsun?"

Spence gülümseyerek cevap verdi. "Böyle de söyleyebilirsin."

Güvenlik çok ihtimali bünyesinde barındıran bir işti.Korumalık ve şoförlük bunlardan sadece iki tanesiydi.

Saat sekiz buçuk da hastanenin kapısının önündeydiler.Spence "Kırk beş dakika sonra burada beni bekle" dedi. "Duardo avukatla öğlen görüşmene kadar alış veriş yapmamızı söyledi."

"Alış veriş mi? Biz mi? Şaka yapıyorsun öyle değil mi?"

Spence dikkatle ona bakıyordu. "Sana eşlik etmemde bir sorun mu var?"

"Duardo'nun kredi kartlarını kullanmamda araya girmemen halinde hayır." Saatine bakarak sevimli bir halde gülümsedi. "Dokuzu çeyrek geçe görüşürüz."

Jacob'un odasına gitmesi birkaç dakikasını aldı. "Merhaba" dedi kardeşinin yanına gidip yatağından öperek.

Onu bu halde görmek için acıtıyordu. Kardeşi onun her şeyiydi. Özellikle de annesi öldükten sonra. Kederi, mutlulukları, sorumlulukları birlikte paylaşmışlardı. Jacob ona yardımcı olmak için hayallerinden vazgeçmişti. Şimdi de kardeşine destek olma sırası onda idi. Zaten Duardo'nun teklifini bu yüzden kabul etmemiş miydi?

Ameliyata kadar kardeşinin yanında oturdu. Onu ameliyata götüren hemşire ameliyattan sonra beş saat kendine gelemeyeceğini söyledi. Ancak Kayla kardeşinin söylenenden daha evvel kendine gelme ihtimaline karşın hemşireye haber vermesi için telefon numarasını verdi.

Spence karşılaştıkları saatte onu hastanenin kapısında bekliyordu. Alışveriş yapması için onu Double Bay daki mağazalara getirdi. Burası bir zamanlar Kayla'nın alışveriş yapmak için tercih ettiği yerdi. Özel tasarımlar için ciddi paralar harcanırdı.

Spence'den yarınki tören hakkında bilgi aldıktan sonra, yirmili yılları çağrıştıran krem rengi bir elbisede karar kıldı. Son derece şık, hatlarını ortaya koyan, çok güzel bir elbiseydi. Ama elbisenin fiyatını görünce küçük bir şok geçirdi.

Ne kadar çok şey değişmişti. Bir kaç yıl önce olsa bu fiyata ikinci kez bakmazdı bile.

Her şey ilk evliliğinden ne kadar da farklıydı. O zamanlar Duardo ile aşk için evlenmiş, bembeyaz bir gelinlik giymiş ve yatağında kendinden geçmişti. Şimdi... şimdi bile bu düşünce midesinde binlerce kasılmaya neden oluyordu. Onunla yaşadıklarını kolayca unutulabilir miydi? Hayır. Yaşadıkları hala o kadar canlıydı ki.

Alışveriş yapma işi bittikten sonra önce imza atmak için bankaya sonrada avukata gittiler. Avukatı ki evlilik öncesi anlaşmayı imzaladıktan sonra adam ona kalın bir zarf uzattı.

"Duardo bu belgelerin kopyalarını size vermemi söyledi" diye açıkladı.

Bir an Kayla şaşkınlıkla zarfa baktı ama sonra bunların Duardo'nun Benjamin'in şirketini almasıyla ilgili olan belgeler olduğunu anladı.

Saat ikiye geldiğinde Spence yeniden hastanenin önüne gelmişti.

"Aldıklarımızı eve götürüp, Maria'ya onları odana yerleştirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Kayla inmeden önce ona dönüp gülümsedi. "Bugün için ayrıca teşekkür ederim. Yardımların olmasa ne yapardım bilmem."

Spence'nin gülümsemesi içtendi. "Bir şey değil."

Odasına gittiğinde Jacob'u daha getirmemişlerdi. Hemşire ile konuştuğunda bunun daha saatlerce sürebileceğini öğrendi ve bu zamanı hastanenin kantinin de geçirmeye karar verdi.

İsmarladığı kahveyi içerken gece onu neyin beklediğini düşünmeden edemiyordu.

Bir saat sonra tekrar kardeşinin odasına çıktığında onun getirildiğini ama hala baygın olduğunu gördü.

"Kardeşinize ağırları için yatıştırıcı verdik. Biraz daha uyuyacak" dedi onunla ilgilenen hemşire.

Kayla birkaç saati daha kardeşinin yanında geçirdi. Jacob bu arada bir kez uyanmış, ona gülümsedikten sonra tekrar uykuya dalmıştı. Hemşire her saat başı onu kontrole gelmiş ve son geldiğinde "Artık eve gidip dinlenmeniz ve yarın tekrar gelmeniz iyi olur" demişti nazik bir şekilde. "Bu harika bir fikir" dedi arkadan gelen bir erkek sesi. Duardo bir süre Jacob'a baktıktan sonra gözlerini Kayla'ya çevirdi. "Doktorla konuştum. Ameliyat başarılı olmuş."

Kayla gitmek istemiyordu. "Ziyaret saati daha bitmedi."

"Gece Jacob'un durumunda bir değişiklik olacağını sanmıyorum. Sakinleştirici verilmiş ve uyuyor."

İkiye karşı bir kalmıştı. Onların dediğini yapmaktan başka çaresi yoktu. Ayağa kalktıktan sonra hemşireye "Lütfen burada olduğumu ona söyleyin."

"Tabi"

Duardo ile sessizce aşağı indile. Arabanın yanına geldiklerinde "Beni almak için gelmene gerek yoktu" dedi Kayla. Yan gözle ona bakıyordu. "Düşünceli olduğun için mi yoksa sana borçlu olan insana bir zarar gelmesini istemediğin için mi böyle davranıyorsun?"

"Arabaya bin Kayla." Duardo'nun sesi korkutucu derecede yumuşaktı. "Ve zehir sağan şu dilini de tut."

"Bu bir tehdit mi?"

"Yoruma açık."

Onunla baş etmesi neredeyse imkansızdı.Bu yüzden susup koltuğa oturdu ve emniyet kemerini bağladı.

Duardo arabayı kullanırken sesini çıkarmadan oturdu.Ama arabayı şehrin en lüks restoranların birine getirdiğini görünce gerginleşti.Burası görünmek isteyen insanların geldiği bir yerdi.

"Ben çok aç değilim" dedi huzursuzca.Üzerinde ki kot pantolon ve buluzun buraya uygun olmadığını biliyordu.

Duardo arabayı park ederek motoru durdurdu. "İkimizin de bir şeyler yemeye ihtiyacı var." Onu baştan aşağı süzdü. "Ve sen olduğun gibi gayet iyisin."

En azından bir avantaja sahipti.Duardo Alvarez ile birlikteydi ve bu yeterliydi.

Masalarına oturup sipariş verdikten sonra "Şartlardan bahsetmekten söz etmiştin" dedi Kayla.

"Onu tartışacak mıyız?"

Duardo ona düşünceli gözlerle baktı. "Önce yemeğimizi yiyelim,olur mu?"

Kayla en azından nazik biri gibi davranabilirdi.Yıllarca bunun eğitimini almıştı. "Spence'nin bugünkü yardımları için teşekkür ederim.Alışveriş yaptık."

"Benim talimatlarım doğrultusunda." Duardo arkasına yaslanıp ona baktı. "İtirazın mı var?"

"Hangi kadının olabilir?"

O sırada yemeklerinin gelmesiyle Kayla dikkatini tabağına verdi.Etrafında ki ortamın fazlasıyla farkındaydı.Duardo Alvarez'in burada çok iyi tanındığı belli oluyordu.Hiç şüphesiz insanlar onun kimliğini merak ediyorlardı.Duardo'nun hayatında ki yerinin bilinmesiyle hiç şüphesiz bu merak daha da çok artacaktı.Bu da onu bekleyen duygusal bir fırtınayla karşı karşıya olduğunun habercisiydi.

Pekala dedi kendi kendine.Daha fazla gülümse ve rol yap.

"Çok sessizsin."

Kayla önünde ki tabağı iterek,suyundan bir yudum aldı. "Neşeli bir konuşma mı istiyorsun,Duardo?"

"Pek sayılmaz." Küçük flört oyunları yapmayan bir kadınla karşı karşıya oturmak gerçekten hoş nbir değişiklikti.

"Öyleyse şu şartları konuşmaya ne dersin?"

Duardo gülümseyen gözlerle onu izliyordu. "Bir listen var mı?"

"Senin yok mu?" O sırada kahveleri ve meyveleri getiren garson sözünü kesmesine neden olmuştu.

"Evet saat gibi işleten elemanların var" diye devam etti Kayla garson uzaklaşınca. "Ben de çalışmak istiyorum.En azından part-time ve saatleri esnek bir işte." Duardo cevap vermeyince konuşmasını sürdürdü. "Jacob'un iyileşme sürecini nerede geçireceğini bilmem gerek...Ayrıca zamanımı..."

"Duardo! Amico."

Duardo yanlarına yaklaşan ellili yaşlarda ki kadamlı ve yanında ki kadını selamlamak için ayağa kalktı.Sonra ona son derece rahat bir tavırla onlarla tanıştırdı. "Sevgilim...Bennito Torres ve eşi Samara.."

Sevgilim mi?

Bennito gülümseyerek Kayla'yı işaret etti. "Peki bu çekici hanım kim?"

"Müstakbel eşim."

Hayal mi görmüştü yoksa Samara'nın bakışları bir anda sertleşmiş miydi?

"Duardo'nun parmağına yüzüğü geçirmeyi nasıl başardın?" Kadın gülümseyerek konuşuyordu ama ses tonunda ki bir şeyler bu gülümsemeyle örtüşmüyordu.

"Onunla yatmayı reddederek."

Samara isterik bir kahkaha attı. "Ne kadar...eski moda bir düşünce." Sonra elini Duardo'nun koluna koyarak gözlerini kırıştırdı."Ve kesinlikle...çok riskli."

"O bu riski göze almış querida" diye araya girdi Bennito.

Kısa bir süre sonra çift yanlarından ayrılınca Kayla arkalarından ilgiyle baktı.

"Eski sevgililerinden biri mi?"

Duardo'nun bakışları hiç değişmemişti. "Hayır."

Bu doğru muydu? Ama ne fark ederdi ki?

Kayla kendi kendine bunun hiç umrunda olmadığını söyledi ama yalan söylediğini biliyordu.

"Şartları konuşuyorduk" diye devam etti Kayla az önce yarım kalan konuya dönerek.

"Sanırım gününü yemeklerde,bağış toplantılarında,alışverişte geçirmek istemiyorsun?"

"Evet."

"Çalışmak zorunda değilsin."

Kayla'nın gözlerinden alevler çıkıyordu. "Anlamıyor musun? İhtiyacım olan her kuruş için sana bağlı kalmak istemiyorum."

Duardo sandalyesine yaslanarak dikkatle ona baktı. "Aylık bir harçlığın olacak."

Kayla'nın öfkesi hiç azalmamıştı. "Giysiler için verilen bir harçlık." Duardo'nun çevresinde gfiyeceği kıyafetlere parasının yetmeyeceğini çok iyi biliyordu. "'Peki ya Jacob?"

"Hastaneden çıkınca bir daireye taşınacak."

"Ne dairesi? Nereye?" Jacob'un onlarla birlikte Duardo'nun evinde yaşayacağını ummuştı.Sonuçta ev bir orduyu alacak kadar büyüktü.

"Rose Bay'de"

"Sakin söyleme...Onun sahibi de sensin."

"Aslında binanın sahibiyim." Duardo'nun sesinde alaycı bir ton vardı. "Bu arada tamamen hareket edecek duruma gelene kadar gerekli tedavileri görmeye devam edecek.Nereye gitmek istese Spence ona yardım edecek."

"Parçala,zabdet ha Duardo?"

Duardo hiçbir şey söylemeden ona baktıktan sonra garsona işaret edip hesabı ödedi.

Restorandan çıkıp arabaya doğru yürürlerken Kayla onun bedeninden yayılan gücü her zamankinden daha çok fark ediyordu.Bedenine tatlı bir ateşin yayıldığını fark etti.

Kahretsin...Böyle olmaması gerekirdi.Böyle hissetmek istemiyordu.Ondan cinsel açıdan etkilenmeyi istemediği gibi...

Evliliklerinin güzel günlerinde Duardo ona çok fazla şey öğretmişti.İşte şimdi bu öğrettikleri birer,birer su yüzüne çıkıyordu.

Aslında iki aklın,iki bedenin uyumu geçmişte kalmıştı.Duardo Alvarez ile yapacakları evlilikte sevgiden eser yoktu.Sevmediği biriyle birlikte yaşamayı nasıl başaracaktı?

Kayla bir sessizlik olduğunu fark edince arabanın garaja girdiğini anladı.Titreyen parmaklarıyla emniyet kemerini çözüp arabadan indi.

Hole girdiklerinde Duardo kravatını gevşetmiş,ceketini çıkarıp omzuna atmıştı.

"Elektronik postalarını kontrol etmem ve bazı telefon görüşmeleri yapmam gerek."

"Tamam" Merdivenlere yönelen Kayla'nın içi rahatlamıştı.Yatak odasına girerek elbisesini çıkarttı,duşunu aldı,bornozunu giyerek kanepeye kıvrıldı ve televizyon izlemeye başladı.

Duardo onu kanepede uyuyakalmış olarak buldu.Başı kanepeye dayanmış,saçları ipek gibi aşağı dökülmüştü.

Bir süre durarak onun nefes almasını izledi.Bu narin görüntüsünün altında duran büyük bir güç vardı.Onu kollarının arasına aldığı anda gereğinden daha hafifi olduğunu anladı.Yatağa doğru yürümeye başladığında Kayla kıpırdamaya başladı.Bir süre sonra tamamen uyandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa götürüyorum."

"Hayır" Ama bunun için geç kalmıştı.Çoktan yatağa gelmişti bile. "Lütfen..." Yüzü ondan sadece birkaç santim ötedeydi.Üstelik bornozunun açıldığının da farkındaydı.Duardo da düş almış ve üzerine bornoz giymişti. "Beni yere bırak."

Duardo onun sözünü dinledi.Ancak bornozunda açılan yerlerini örterken ve aralarına mesafe koymaya çalışırken,gözlerini kısarak ona baktı.

Öyle güçlü,öyle zinde görünüyordu ki...Bu haliyle her kadının hayalinde ki gibi bir erkekti.Özellikle de onun!

Onun kendisine dokunmasının nasıl bir his olduğu tüm canlılığıyla aklındaydı.İçinde istemediği bir arzusun oluştuğunu hissediyordu.

Kimbilir kaç kere bedenini arzuyla titretmiş,onu en hassas bölgelerinden öpmüş,tekrar,tekrar zevkin doruklarına çıkartmıştı.Aralarında ki büyü tarif edilemeyecek kadar inanılmazdı.O günlerde Duardo'yu tüm kalbi ve ruhuyla sevmiş....aynı şekilde sevildiğine inanmıştı.

Ama şimdi her şey değişmişti.Bir zamanlar paylaştıkları aşk artık yoktu ve asla olmayacaktı.

İçinde ki sesler Kayla'yı daha da gerginleştirmişti.Şu işi bir an önce yap ve kurtul dedi kendi kendine.

"Korunmanı istiyorum."

Duardo'nun ifadesi değişmemişti,ama Kayla onun öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığının farkındaydı. "Neden?"

Kayla korkusuzca onun gözlerinin içine baktı. "Planlanmamış bir hamilelik yaşamak istemiyorum."

"Senden benim çocuğumu taşımanı mı istedim?"

"Hayır." Ancak Kayla gözlerinin önünde babasının kopyası küçük bir çocuk canlanmasına engel olamamıştı.

"Sağlık açısından mı endişeleniyorsun?"

"Benim açımdan bir sorun yok." Kayla öyle çabuk cevap vermişti ki Duardo gözlerini kısarak ona baktı.

"Güvenli seks yöntemlerine boş vermiş olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Onun başka kadınlarla birlikte olduğunu,kendisine yaşattığı zevkleri başkalarına da yaşattığını düşünmeye dayanamıyordu. "Son üç sene içinde aziz hayatı sürdürdüğünden şüpheliyim."

Cesur budala..Duardo onu sarsmamak için kendini zor tutuyordu. "Peki sen Kayla." Sesi tehlikeli denecek kadar yumuşaktı.

Kahretsiz!Gerçeği söyleyerek onu mutlu edecek değildi. "Boşanmamız sadakat yeminimizi bozdu."

"Sanırım sorunun cevabı bu değil."

Kayla onun gözlerinin içine baktı. "Bunu sormaya hakkı olan en son kişi sensin."

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 18, 2007, 12:58:41 ÖS

Duardo ona doğru bir adım attı.Kayla kaçmak için duyduğu yoğun isteğe rağmen ,onun karşısında durmak için kendini zorladı.

"Bir şey daha var" dedi onun çenesinde seğiren kasları görmezden gelerek. "Kan testi."

Onu zorlayarak hem bu anı geciktirmek hem de kendi duygularını bir düzene koymak için zaman kazanmak istiyordu.Bedeninin ona her an karşı vermek üzere olduğunu hissediyor,bu yüzden Duardo'dan çok daha fazla nefret ediyordu....Tabi kendinden de.

"Sözüm yeterli değil mi?"

Yeterli miydi? Bilemiyordu.

Kayla cevap vermeyince Duardo yatağın yanında ki dolaptan bir kağıt çıkartıp ona uzattı.

Bunun pataloji raporu olduğunu anlamak Kayla'nın birkaç saniyesini aldı.Bunun için Duardo ya teşekkür mü etmeliydi yoksa onu mahkum mu etmeliydi?İkisini de yapmamaya karar verdi.

"Bütün raporları gösteriyor mu?"

"Evet"

"Güzel."Duardo uzanarak parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve ensesinden tuttu.Duadalarına doğru eğilirken Kayla hiçbir yere kaçamayacağını biliyordu.

Duardo onunla utanmazca bir oyuna girişmişti.Diliyle onu kışkırtıyor,dişliyor,Kayla'nın boğazından inlemeler dökülmesini sağlıyordu.Daha bedenleri birbirine dokunmamışken,Kayla bu kadar yoğun duygular hissedebilmesine şaşıırıyordu.

Duardo bir kadını nasıl memnun edebileceğini,nereden nasıl bir tepki alacağını çok iyi bilen bir erkekti.Üzerindekileri çıkarıp onun yanında yatmak,kendini ona bırakmak çok kolaydı.

Ama Kayla'nın bunları yapmasına fırsat kalmadan,Duardo onun bornozunun kuşağını açtı ve ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Kayla gözlerini kapatmıştı.Duardo sonra ellerini daha aşağılara indirdi.Kayla'nın ateş gibi yanan nemli bölgesine geldiğinde okşamayı sürdürdü.Kayla inlememek için kendini zor tutuyordu.

Duardo sonuna kadar gidiyor ama tam heyecanlı yerinde bırakıyordu. Kayla kendinin daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayınca yalvarırcasına inledi. "Senden nefret ediyorum."

"Tahmin edebiliyorum." Duardo onun yüzüne düşen bir tutam saçı geri atıp gözlerinin içine baktı.

"Ama kendinden daha çok nefret ediyorsun."

Sonra hemen üzerinde ki bornozu çıkararak onun yanına uzandı ve bir kez daha tutkuyla öpmeye

başladı.

Kayla onun üzerine yerleştğini hissettiğinde bacaklarını aralayarak onu karşıladı.Birlikte zevkin doruklarına çıkarlarken,karmaşık duygular içindeydi.

Bir yandan onun bedeninin sıcaklığını isterken,diğer yandan da onun kendine sahip olmasından rahatsızlık duyuyordu.

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladığında,Duardo'nun ağzının içinden küfrettiğini duydu.Duardo onun akan gözyaşlarını parmaklarıyla sildikten sonra sıkıca sarılıp göğsüne yasladı.

Kayla onun dudaklarının saçlarında gezindiğini hissediyor,bu anın bitmemesini istiyordu.

Duardo uyuduktan çok sonra bile o hala karmakarışık düşünceler içindeydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kayla yatakta gerinerek gözlerini kapattı ve gece yaşadığı anları yeniden aklından geçirdi.Hala onun kendisine dokunuşunu,kokusunu,ellerini tüm canlılığıyla hissediyordu.Ama bu yalnızca birbirleriyle fiziksel olarak anlaşılan iki insanın uyumuydu.

Gerçekten öyle miydi? Kimi kandırmaya çalışıyordu?

Kalk,duş al,üzerini giy ve güne başla dedi kendi kendine,yataktan kalktı.

Banyosunu yapıp üzerine gündelik kıyafetlerinden birini giydi.Saçını at kuyruğu yaptıktan sonra kahvaltı yapmak üzere aşağı indi.Duardo'yu görmeyi umuyordu ama o çoktan işe gitmişti bile.

Kahvesini bitirmek üzereydi ki Spence içeri girdi. "Alışverişe gidiyoruz."

"Şaka yapıyorsun.Yine mi?"

"Duardo'nun isteğı."

Şey...Duardo'nun emirlerine karşı çıkacak değildi ya...Ayağı kalkarken "Tabi Jacob'a da uğrayacağız" dedi.

"Üçten önce evde olmamız gerek.Tören tam beşte."

Aman Tanrım...Bu günün soyunda Kayla Antonia Alvarez olacaktı.Hem de ikinci kez.

"Tamam..." Bu onun sesi miydi?İçinde fırtınalar koparken,bu kadar sakin konuşabilmeyi nasıl başar mıştı?

Gün ilerledikçe heyecanı azalacağına daha da artmıştı.Jacob'un bir parça düzeldiğini görmek bile içini rahatlatmamıştı.Birilerinden destek görmeye ihtiyacı vardı ama arayabileceğı kimse yoktu.

Hayatında hiç kendini bu kadar yalnız hissetmemişti.

Spence ile geri döndüklerinde Maria'nın ihtiyacı olan her şeyi yatağının üzerinde koyduğunu görerek nazik davranışı için teşekkür etti. "Bunun dışında her şeyi yerleştirdim" dedi kahya kadın elinde ki kalın zarfı uzatarak. "Çantaların birinin içindeydi.Üzerinde isminiz yazılıydı."

Birden Kayla'nın kaşları çatıldı.Bu Duardo'nın avukatının şirketin alımı ile ilgili verdiği belgelerdi.Hemen zarfı açarak içindekilere göz attı.

Tarihler...Yasal düzenlemeleri okumasına gerek yoktu,ama yine de şöyle bir göz attı.Durumu kavradığında midesine kramplar girmeye başlamış,dehşet içinde kalmıştı.Benjamin ona yalan söylemişti.

Babası ona bu konu hakkında yalan söylemişse...başka yalanlar da söylemiş olabilir miydi?Yada başka hangi konularda yalan söylemişti?

Bunu nasıl yapabilmişti?Bu kadar ileri nasıl gidebilmişti?Aklında bir sürü şey dolaşmaya başlamıştı. Nasıl olduysa kendini toparlamayı başarıp bir saatten az süre sonra evleneceğı erkeğı hatırladı.Duş alması,saçlarını ve makyajını yapması ve giyinmesi gerekiyordu.

Saat dört buçuk da boncuklarla süslenmiş krem rengi elbiseyi giymiş,fermuarını çekmeye çalışıyordu.

"Sana yardım edeyim" dedi Duardo hemen onun yanına gelerek.

Tıpkı bir kedi gibi sessiz hareket ediyordu.Kayla onun içeri geldiğini duymamıştı bile.

Duardo fermuarını kapattıktan sonra onu kendine döndürerek,kısık gözlerle Kayla'nın gergin yüzüne baktı.

Basma kalıp sözler söyleme.....yada bana dokunma diye sessizce yalvarıyordu Kayla.O anda kendini inanılmaz derecede hassas hissediyordu.Eğer Duardo bunlardan birini yaparsa paramparça olacaktı.

"Duş,taşa ve giyinmem için bana yirmi dakika ver" dedi Duardo onun yalvarışını duymuş gibi.

"Aşağı birlikte ineriz."

Asla doğru zamanı bulamayacaktı ama aklından geçenleri söyleme ihtiyacı vardı. "Sana özür borçluyum."

Duardo hareketsiz bir şekilde bekleyince Kayla devam etti. "Şirketi satın almayla ilgili...Tarihler...Babam yalan söylemiş." Aman Tanrım.Yaprak gibi titriyordu. "Çok özür dilerim." "Özrün kabul edildi" dedi Duardo sessizce.Sonra ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp banyoya gitti. Yirmi dakika sonra aşağı indiklerinde Spence,Maria,Josef ve nikah memuru onları bekliyordu.Beyaz örtülü küçük masanın üzerine çok güzel güller ve yakılmak üzere bir mum konmuştu.

Tanışma faslı bittikten sonra nikah memuru onları karı koca yapacak olan sözleri sıraladı.Sıra yüzük takmaya geldiğinde Kayla nefesinin kesildiğini hissetti.Duardo parmağına kocaman elmas taşlı bir yüzük takıyordu.Bu yüzük ilk evlendiklerinde ona hediye ettiği yüzüktü.Tıpkı kendisinin Duardo'ya taktığı yüzük gibi.

Demek Duardo bu yüzükleri saklamıştı...Peki neden?

Duardo eğilip onu öperken bir an için gözleri birleşti.Bu gözlerde paylaştıkları tutkudan çok daha fazla şeyler gizliydi.

Birlikte mumu yakıp imzalarını attılar ve nikah memuruna teşekkür ettiler.

Spence onlar için şampanya patlattı ve içtiler.Maria da kanepeleri servis yaptı.

Kısa bir süre sonra nikah memurunu ardından onlarda odadan çıktılar.

Duardo onun elinden boş kadehi alıp kendisinininkiyle birlikte sehpaye koydu. "Bu akşam saat yedi için yer ayırttım."

Yine dışarıda mı yemek yiyeceklerdi?

"Özel bir kutlama."

Özel olacağı kesindi ama Kayla kutlama olacağından emin değildi.Aslında ona kalsa burada diğerleriyle birlikte yemek yemek tercih ederdi.

Yukarı çıkıp kıyafetine uygun çantasını aldı ve ihtiyacı olabilecek malzemeleri içine koydu.

Duardo bu akşam için Double Bay'da ki Ritz Carlton' seçmişti.Burası görünmek isteyecek kişilerin gittiği listede en üstte yer alan bir restorandı.

Duardo'nun amacı bu muydu?

Şef garson onları herkesten uzakta bir masaya yerleştirdi.Az sonra yanlarına gelen garson da siparişlerini aldı.

Nedense Duardo'yu böyle bir yerde görmek tuhaf geliyordu.Belki de bu onun için bir oyun,bir başkaldırı,paranın her şeyi satın alabileceğini gösterme şekliydi.

Buraya herkese birlikteliklerini göstermek için geldiklerinin farkındaydı.Bu yüzden etrafa gülücükler yağıdırıyor,içine bulunduğu karmaşık halini belli etmemeye çalışıyordu.Yarın bütün gazetelerin magazin sayfalarında fotoğraflarının basılacağından ve evlilik haberlerinin yayınlanacağından emindi.Duymayanlarında yarın gidecekleri bağış yemeğinde öğreneceğinden emindi.

Bu bağış yemeği şehrin sosyal çevresini fazlasıyla ilgilendiren bir olaydı.Kadın konuklar son derece gözterişli gece elbiseleri ve mücevherlerle orada boy gösterebilmek için neredeyse bütün günlerini hazırlanarak geçiriyorlardı.

Restorandan çıktıklarında vakit oldukça ilerlemişti.Araba hızla ilerlerken,Kayla ilk düşün gecelerini hatırlamadan edemedi.Birbirlerine yedirdikleri yemekten sonra sahilde uzun bir yürüyüş yapmışlar,odalarına döndükten sonra sabaha kadar sevişmişlerdi.

Ne kadar güzeldi.Tıpkı bir büyü gibi.Ona bedenini,ruhunu,aşkını vermişti.Ve bunun karşılıklı olduğunu sanmıştı.

Acaba doğru bir seçim var mıydı?"

İşte şimdi bir zamanlar kalbini çalan adamla birlikteydi.Bu kez her şey değişmişti.Duardoyu besleyen şey kiniydi,aşkı değil.

Peki sen,senin için hangisi geçerli?

Aynı ses cevap verdi. Sakin söyleme.

"Saat onu geçiyor.Kalkma zamanı."

Kayla başını yastığın altına gömerek inledi.Ama kaçış yoktu.Yastığı kaldırınca "En fazla dokuz olmuştur" dedi.Hala dün akşamın rahatlığını üzerinden atamamıştı.Restorandan döndükten sonra ki güzel anların etkisindeydi.

"Oh" dedi Duardo ısrarla.Onun gözlerini açmakta zorlandığını fark edince "Önce kahvaltı,sonra alışveriş tedavisi..."dedi.

Kayla yüzüne düşen saçları arkaya atarak doğruldu. "Zaten bir sürü şey aldım."

"Bu gece...bağış yemeği..gece elbisesi.."

"Of..."

"Bu bağış yemeği,değerli bir amacının olması dışında,katılmamın beklendiği bir olay.Hadi Spence seni bekliyor."

Kayla kahvaltısını edip iki fincan koyu kahve içtikten sonra Spence ile birlikte dışarı çıktı.Önce Jacob'u ziyaret etti.Kardeşinin oldukça iyi olduğunu görünce rahatlayarak hastaneden ayrıldı. Öğleden sonra Spence elinde ki bir yığın torbayı arabaya koyarken yapıkları alışverişten memnun görünüyordu.

"Artık eve gidelim" dedi Kayla paketler arabaya konunca.

"Daha değil."

Kayla ona soran gözlerle baktıktan sonra ekledi. "Neden daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

"Öğle yemeği."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Mücevherler" Son derece seçkin bir mağazanın ismini söyledi. "Duardo ayırdığı parçalardan istediğini seçmeni söyledi."

Kayla tam bunu reddedecekken altında yatan amacı hatırladı.Duardo Alvarez'in karısı olarak,kendinden beklenecek şekilde davranmak zorundaydı.Her şey bunun içindi.

Bir saat sonra Spence ile birlikte kilitli bir odada son derece incelikle işlenmiş elmas setleri inceliyordu.Elbisesine uygun bir çift inci küpe,ince bir gerdanlık ve ona uygun bir bilezik seçti.Bunlara safirlerle süslü saati de ekledi.

"Mr.Alvarz size bunları da vermemi söyledi." Kuyumcu kadife kaplı kutuyu açtığı anda,Kayla'yı büyük bir sürpriz bekliyordu.

Kayla safirlere,pırlanta kolye uçlarına,ona uygun küpelere,bileziklere bakarken midesine kramplar girdiğini hissediyordu.

"Bunları nereden buldunuz?"

"Sanırım Mr.Alvarez birkaç yıl önce onları açık artırmada aldı." Elini taşların üzerinde gezdirdi. "O zamandan beri eksiksiz olarak benim korumam altındadır."

Bu mücevherler annesine aitti.Benjamin'in durumunun iyi olduğu günlerde annesine aldığı mücevherler..

Kuyumcu onun sessizliğini yanlış yorumlamıştı. "Beğenmediniz mi?"

"Çok güzeller." Gerçekten öyleydi.Üstelik bunlar annesinin çok sevdiği mücevherlerdi.Ama sorulması gereken esas soru bunların neden Duardo'da olduğuydu.

Kuyumcu mücevherleri dikkatle paketlerken sessizce bekledi ve Spence'ye verdi.Eve geldiklerinde saat beşe yaklaşıyordu.Kayla Duardo ile konuşmaya kararlıydı.Hemen onun çalışma odasına yöneldi.

İçeri girdiğinde Duardo bakışlarını bilgisayarından ona çevirdi.Onda ki kararlı havayı ve gözlerinde ki anlaşılabilir pırıltıyı fark ederek patlayacak olan fırtınayı bekledi.

"Günün iyi geçti mi?"

Sesinde ki yumuşaklık Kayla'yı dikleştirdi. "Sana teşekkür etmek istiyorum." Belli belirsiz duraksadı. "Elmaslar...saat" Sesi kendine bile yabancı geliyordu. "Bir milyarderin karısında görünmesi gereken şeyler."

Duardo sandalyesine yaslanarak dikkatle ona baktı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Kayla'nın gözlerinde ki parıltı yoğunlaştı. "Hayır."

"Öyleyse bir sorun görmüyorum."

"Hoşlanmamam umrunda olur muydu?"

"Pek değil."

Kayla ona vurmak istiyordu.Ama öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak aynı nezaketi sürdürdü. "Annemin safirlerini almışsın?"

Duardo'nun bakışları bir an için sertleşti. "Evet.Onları açık artırmada aldım."

"Neden?"

"Nedeni bu kadar önemli mi?"

"Evet!Kahretsin!" Kayla'nın bakışları masanın üzerinde duran ağırlığa kaydı.Onu Duardo'ya atmak için yoğun istek duyuyordu.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 20, 2007, 03:14:16 ÖS

"Sakin...." Dedi Duardo uyanan bir sesle.Kayla'nın yüzündeki değişken ifadeleri görünce hiç değilse amaçlarından birini ona açıklaması gerektiğini düşündü. "Annene ait bir şeye sahip olmayı hak ediyordun."

Kayla ona inanamadı...İnanamazdı.

"Öyleyse..."dedi güllükle konuşarak. "Yeniden evlenmemizi mi planlıyordun?"

"Bundan hiç şüphe duymadım."

"Peki Benjamin? Onun iflasını da mı sen planladın??"

"Baban bunu kendi başına becermeyi başardı."

Kayla'nın içinde ki öfke yavaş yavaş yüzeye çıkmaya başladı.Ona başka duygular yaşatabilmesi için Duardo'nun yapabileceği tek bir şey vardı.

Yerinden kalkarak onun yanına geldi.Bir eliyle onun başından tutarken diğer eliyle de belinden kavrayıp kendine doğru çekti.Dudakları birleştğinde Kayla başka söz söyleyecek zaman bulamamıştı.Çok geçmeden Duardo'nun kendini bıraktığını hissetti.Zaten amacı da buydu.

Ayrıldıklarında Duardo bir süre onun baygın gözlerine ve aralık dudaklarına baktı.Bu haliyle öyle baştan çıkarıcıydı ki onu yatağa götürmemek için kendini zor tutuyordu.

Kayla onun duygularının farkındaydı.Kendini zora tutarak biraz önce ki gibi nazik konuşmaya çalıştı. Ne zaman gitmemiz gerektiğini söylersen ona göre hazırlanacağım."

Duardo saatine baktı. "Bir buçuk saat sonra."

"O zaman bir an önce hazırlanmaya başlasam iyi olur."

Bu onun yanından bir an önce gitmek için bulabildiği tek mazeretti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kayla sosyetenin ileri gelenlerinin sahte bir şekilde birbirlerini öpmelerini izliyordu.

"Duardo hayatım...demek karın bu." Yanlarına gelen yaşlı bir kadın Kayla'ya döndü. "Seninle tanışmak çok hoş tatlım." Gülümsemesi gereğinden fazla neşeliydi. "Gazetede ki fotoğrafın sana haksızlık etmiş."

Ah! Restoranda ki fotoğraflar.Basın bu haberi kaçırmamış sabah haberlerine yetiştirmişti.Şimdi şov zamanıydı.Zaten bunun için hazırlanmamış mıydı?

"Teşekkür ederim."

"Duardo seni bir sır gibi sakladı."

Rol yap! Yüzüne bir gülümse yerleştirerek kadına cevap verdi. "Evet,değil mi?"

Duardo onun elini tutarak dudaklarına götürdü. "Geçerli nedenlerim vardı." Gözlerine kenetlenen bakışları inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı.

Tanrım..Bu işte gerçekten iyiydi.

"Sizi Lösemiler Derneği başış yemeğine de bekliyoruz."

Duardo onun elini bırakarak dikkatini kadına yöneltti. "Tabi ki geliriz."

Yaşlı kadın yanlarından uzaklaşırken Kayla bir kez daha alıcı gözle Duardo'ya baktı.Bu siyah takım elbise içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.Ama onun dikkat çekmesini sağlayan tek şey üzerinde kiler değildi.Bu cilalı yüzeyin altında ki ilkel havası,hem korkutucu,hem de hayranlık vericiydi.

Ve bu bileşim çoğu kadın için tam bir afrodizyaktı.

Kendisi de başlangıçta bundan etkilenmemiş miydi?Sokaktaki hayatın sertleştirdiği,hayatta kalmak için kendi kurallarını koyan o çocuğun izlerini yakalamamış mıydı?

"Nasıl sürpriz yapacağını çok iyi biliyorsun."

Alaycı bir erkek sesi Kayla'nın dikkatini çekti.Tanıdığı biri değildi ama adamdan edindiği ilk izlenim onun güvenilir biri olmadığıydı.

"Sanırım bu durumda sizi tebrik etmem gerekiyor." Bu sözleri onları daha çok kınıyormuş gibi söylemişti.

"Max" Duardo onu soğuk bir şekilde selamladı.

"Tanıştırmak yok mu,Duardo?"

Ortada Kayla'nın adını koyamadığı bir şeyler vardı.

"Karım Kayla." Duardo bir an durakladıktan sonra devam etti. "Maximillian Stein.Aktris Marlana'nın kocası."

Max başıyla reverans yaparak selamladı. "Marlena biraz rahatsız.Gelemediği için çok üzgün olduğunu ve sizi tebrik ettiğimi iletmemi söyledi." Yüzünde arsızca bir gülümseme beliri. "Şu Engrith-Smythe soyadlı eski eşin...Çok ilginç.." Elini uzatırken ifadesiz bakışları Kayla'nın üzerinde dolaştı.Kayla nezaket gereği onunla tokalaştı ancak onun eline değiyor olmak bile midesini bulandırmıştı. "Bu bir intikam mı yoksa yeniden denemek için verilen bir karar mı?"

Kayla hayranlık dolu gözlerle Duardo'ya bekti. "Ben mi söyleyeyim,yoksa sen mi söylemek istersin sevgilim?" Elini kaldırarak onun yanağını okşadı.

Duardo'da onun bu girişimini karşılıksız bırakmadı.Onun elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Duygularımız ortak,querida."

Bunun üzerine Kayla Max'a döndü. "Aşk" dedi içten bir sesle. "Gerçek aşk." Max'ın kısılan gözlerini görünce ekledi. "Herhalde siz henüz bununla tanışmadınız?"

Max alaycı bir şekilde başını eğdi. "Sizin adınıza sevindim."

"Teşekkürler." Kayla terbiyeli bir tonda konuştu ve Duardo'ya dönmek için onun gitmesini bekledi.

"Ondan hoşlanmıyorsun?"

Duardo'nun yüzünde ki ifade değişmedi. "Ona güvenmemek için geçerli nedenlerim ver."

"İş arkadaşın mı?"

"New York dan gençlik günlerimden tanıdığım biri."

"Anlıyorum."

Duardo'nun dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Anladığını sanmıyorum."

"Rakip misiniz?"

Bundan çok daha fazlası...Kendisi yıllarca önce temize çıkıp,saece yasal yollarla yaşamaya başlamışken,Max saygın görümlü kurtlar sofrasına katılmayı seçmişti.Marlena'nın babası için olmasaydı çoktan onunla bağlarını kesmiş olurdu.Ancak yaşlı adama bir söz vermişti,ona borçluydu.Bu sözü de gerçekleştirmişti.Marlena'ya destek vermiş ve bu günkü adını almasını sağlamıştı.

Masalarına otururken Kayla hep Max Stein'in bakışlarını üzerinde hissetmişti.Bunu tarif etmek imkansızdı ama onun bakışlarından rahatsız olmuştu.Onun gözlerinde tarif edemediği....korkutucu bir şeyler vardı.

Masalarında oturan bazı kişileri önceden tanıyordu.Onların gözlerinin bütün gece üzerlerinde olacağını biliyordu.Yapacağı tek şey rol yapmaya ve gülümsemeye devam etmekte.Duardo bunu hiç çaba göstermeden yapıyordu.Kendisi de yapabiliirdi.

Yemekten sonra tüm geliri bağışlanacak olan defile başladı.Defilede ki kıyafetler son derece pahalı,dünyanın jet sosyetesine hitap eden ünlü modacıların ellerinden çıkmıştı.Gösteriye katılacaklar beğendikleri elbiseleri not ediyorlardı.

"Bu elbise kesinlikle benim" dedi masadaki kadınlardan biri.

Podyuma kat,kat etekli,ipek şifondan yapılmış safir rengi çok güzel bir kıyafet çıkmıştı.Herkes sanki rüyalarının elbisesiymiş gibi ona bakıyordu.Kayla bu elbise için kadınların birbirleriyle pazarlık edeceğinden emindi.

"Bu elbiseyi karım için ayırttım." Duardo'nun sözleri bir anda bütün dikkatleri onların üzerine çekmişti.

"Gerçekten mi?" Kendini ilk toparlayan kişi Kayla'ya döndü. " "Tebrikler.Bu elbise için ölebilirdim." Sonra kocasına çok şey anlatan bir bakış fırlattı.

"Ne kadar cömertsin sevgilim" dedi Kayla tatlı bir sesle.Oysa bu insanların önünde Duardo'nun karısı olarak aldığı konumdan hiç memnun değildi.

"Benim için bir zevkti." Duardo'nun yüzünde ki gülümseme bunun nasıl bir zevk olacağına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Kayla'nın bakışların öldürücü gücü olsaydı,o an masadaki kadınların bakışlarıyla çoktan ölmüş olacağını düşündü.

İlerleyen saatlerde,Duardo gitmeleri gerektiğini söylediğinde Kayla büyük bir rahatlık

hissetti.Ancak salondan çıkarken,yolları onları tebrik etmek isteyen insanlarla öyle çok kesildi ki,dışarı çıkmaları tahminlerinden uzun sürdü.

Yola koyulduklarında "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Duardo alaycı bir tavırla. Kayla son derece ciddi bir yüzle ona baktı. "Yeterince konuştum" Ve gülümsedim.Şimdi çektiği sıkıntı yüzünden başının ağrımaya başlayacağını hissediyordu.

Neyse ki,Duardo'nun eşi olarak katıldığı ilk gece sona ermişti.Ama ne yazık ki,bu diğer bir sürü gecenin başlangıcıydı.

"Lütfen bu aslan inine kısa bir süre sonra tekrar gireceğimi söyleme."

"O kadar kötüydü ha?"

Pek sayılmaz.Sadece pratik olarak biraz zayıflamıştı. "Böyle bir ortama girmeyeli uzun zaman oldu." Kendini tutamayarak ekledi. "Kadınlar bala üşüşen arılar gibi senin etrafındaydı."

"Bu canını mı sıkı?"

Evet ama bunu söyleyecek değildi ya? "Sıkmalı mı?"

Duardo arabayı garaja sokarak motoru susturdu. "Seni suçlayamazdım."

"Bu bir iltifat mı Duardo?"

"Sana iltifat edebileceğimi düşünmekte zorlanıyor musun?"

Kayla doğrudan onun gözlerinin içine baktıktan sonra "Evet" dedi ve arabadan indi.

Duardo onun önünden gitmesine izin verdi ve onu izledi.Odaya girdiğinde Kayle boynunda ki gerdanlıkla uğraşıyordu.

"Sorun mu var?"

Kayla onun ipeksi sesini duyduğunda gerdanlığı açmaya uğraştığı üçüncü teşebbüsünde de başarısız olmuştu. "Başa çıkamayacağım bir şey değil." Tanrı aşkına ş kilit neden sürekli elinden kayıyordu ki!

"İzin ver."

Parmakları ensesine dokunduğunda Kayla bütün bedeninin alevler içinde yandığını hissetti.Nefes alamıyordu.

Apta! Saatlerdir ona eşlik ediyorsun.Şimdi neden farklı olsun ki?

Çünkü şuan yatak odasında tamamen yalnızdılar.Duardo fazlasıyla yakınında duruyordu ve gecenin sonunun nasıl biteceğinden şüphesi yoktu.

En kötüsü de onun kendisine verebileceklerini istemesiydi.Duyguları karmakarışıktı.

Kendini sadece onun sağlayabileceği tutku girdabında kaybetmek istiyordu.Paylaştıkları şeyin tıpkı bir zamanlar olduğu gibi gerçek olmasını istiyordu.Ancak geri dönemezlerdi.Onlar için sadece şuan söz konusuydu.

Duardo'nun kilidi açtığını ve yatağın üzerinde ki komidine koyduğunu duydu.Sonra omuzlarından tutarak onu kendisine çevirdi.

Ceketini çıkarmış,kravatını gevşetmiş,gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmıştı.

Duardo'nun elleri giysisinin fermuarına ulaştığında korkusuzca onun gözlerinin içine baktı.

"Kendim soyunabilirim."

Duardo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve beni bu zevkten mahrum edeceksin öyle mi?"

Fermuar açılıp ipekli elbise yere düştüğünde Kayla hiç kıpırdamadı.Çırlıçıplak kalmaktan onu sadece küçük bir kilot koruyordu.Otomatik olarak elini çıplak göğüslerine götürdü.

Duardo ellerini onun belinden aşağılara doğru götürürken Kayla'nın verdiği tepkiyi hissetti. "Bu utangaçlık neden?"

Kayla'nın yanakları kızarıken gözlerinde bulutlu bir ifade belirdi. "Benimle oynama."

"Bunu yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Yapmıyor musun?"

Duardo onun çamaşırını aşağı indirirken ,Kayla boğazına kadar gelen itirazlarını söze dökemedi.

Duardo gömleğinin düğmelerini açarken gözlerini bir an olsun onun gözlerinden ayırmadı.Aynı ağır hareketlerle ayakkabısını,pantolonunu ve çoraplarını çıkarttı.

"Bunu yapmak istemiyorum."Kelimeler Kayla'nın dudaklarından titreyen bir şekilde döküldü.

Yalancı...Bedeninin her hücresi,ona duyduğu ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu.Üstelik Duardo'da bunu biliyordu.

"Öyle mi?"

Duardo çok eğleniyormuş gibiydi.Onun yüzünü avuçlarının arasına alarak,tutkuyla öpmeye

başladı.

Kayla'nın dudakları sessiz bir itirazla aralandı.Zaten başka şansı da yoktu.Çünkü ne olursa olsun içinde ki dürtüleri durduramayacağını biliyordu.

Duardo onun kalçalarından kavrayıp havaya kaldırdığında dudaklarından bir inleme döküldü.

"Adil oynamıyorsun" dedi Kayla boğuk bir sesle,Duardo'nun dudakları boynunda dolaşırken.

"Benden bunu mu bekliyorsun?"

Duardo yavaşça hareket etmeye başladığında Kayla içinde ki ilkel ve vahşi duyguyla onun ritmine ortak oldu.

Yatağa yattıklarında nerede ve kim olduğuyla ilgili her şeyi unutmuştu.Tek bildiği onun olduğuydu...

Onun kadını...

Sadece ve sadece onun

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 21, 2007, 04:18:04 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Her gün için bir neden olmalı diye düşündü Kayla sabah kahvesini yudumlarken.Oysa çok kısa bir süre önce işe yetişmek için koşuştururken kendine ayıracak zamanı olmasını ne kadar çok istiyordu.

Oysa şimdi sıkıntıdan patlamak üzereydi.Maria ve kocası bütün ev işlerini hiçbir aksaklık olmadan güzel bir şekilde yapıyorlardı ve ona ihtiyaçları olmadığı çok açıktı.

Alışveriş yapmak da çok çekici görünmüyordu.Ayrıca her durum için gereğinden fazla elbise,ayakkabı ve her ne gerekiyorsa onlardan almıştı ki dolabında boş yer kalmamıştı.

Elinden gelse hiçbir sosyal faaliyete katılmak istemezdi.Yavaş,yavaş davetler gelmeye başlamıştı.Şehrin en zengin erkeklerinin eşleri,bir araya gelmek için her fırsatı değerlendirirdi.Babasının sağlığında o da böyle birkaç toplantıya katılmıştı,adı Benjamin Enright-Smythe'nin kızı olarak gazetelerde çıkmıştı. Ta ki hayatı alt üst olana kadar...Hayatı tamamen değiştiğinde her fırsatta arayan arkadaşlarının araması bıçak gibi kesilmişti.Şimdi günlerini manikürde,kuaförde boş yere geçirmek istemiyordu.

Telefonun ısrarlı çalması düşüncelerini böldü.

"Spence...Bu sabah bana ihtiyacın olup olmadığını soracaktım."

Kayla bir iki saniye düşündükten sonra kararını verdi. "Beni şehre bıraka bilir misin?" Saatine baktı. "Kırk dakika sonra hazır olurum."

"Evin önünde bekliyor olacağım."

Üzerine sık bir iş kıyafeti geçirmesi uzun sürmedi.Siyah düz kesim etek ve ceket,ona uygun çoraplar ve az topuklu ayakkabılarla tamamladı.Son derece az takı taktı.Saçını topuz yapıp dikkatli bir makyaj yaptı.Özgeçmişini sadece kızlık soy adıyla yazdı.İş bulma kurumlarıyla özel görüşmek istediği için şehrin en kalabalık sokağında arabadan indiğinde Spence'ye gülümseyerek teşekkür etti. "Eve taksiyle döneceğim."

Spence olumsuz anlamda başını salladı. "Bunu daha önce de konuştuk.Duardo'nun talimatları.....Sen hazır olduğunda telefon et ben seni gelir alırım."

Spence'nin onu gelip alması için Spence'ye telefon etmek Kayla'ya çok saçma geliyordu.Kendisi de araba kullanabilirdi,ehliyeti vardı.Tek eksik olan arabaydı.

"O zaman öğleden sonra Jacob'u hastanede ziyaret ettikten sonra seni ararım."

"Bu akşam başlayacak olan film festivalini unutmadın değil mi?"

Kayla umutsuzluk içinde gözlerini yumdu.Bu akşam,Madrid de İspanyol oyuncularla çekilmiş olan filmin alt yazılı gösterilecek olan galası vardı.İspanyol Konsolosluğundan insanların da katılacağı önemli bir toplantıydı.

"Sinema saat yedide" diye devam etti Spence. "Kokteyl,sohbet ve yerleşmenin ardından gösterim saat sekiz de başlayacak."

Kayla kafasından hemen hesap yaptı.Özgeçmişini bırakması,yemek yemesi,hastaneye gitmesi..

"Saat dörtte hastanenin önünde buluşalım.Bir değişiklik olursa seni ararım."

"Tamam.Kendine dikkat et."

Hayal gücünün bir oyunumuydu yoksa Spence'nin sözlerinin altında bir anlam mı gizliydi?

Arabanın caddede uzaklaşmasını izledikten hemen sonra harekete geçti.

Gittiği ilk acente Kayla ile öğleden sonra görüşme yapmayı kabul etti.İkinci görüşme ise bir saat sonra idi.

Jacob'un hastane odasına girdiğinde halinden çok hoşnuttu.Her iki görüşmesi de çok iyi gitmişti.Hatta biri yarın onu arayacağını söylemişti.

Jacob gün geçtikçe daha iyi görünüyordu.Ziyaret saati bitene kadar konuşup,gülüştüler.Kayla bir ara saatine bakarak,ayağa kalktı.

"Spence gelmek üzere" Kardeşinin yanaklarından öptükten sonra ekledi. "Sakin dağlara tırmanayım deme."

"Sanki yapabilirim de.."

Saat beşte eve geldiklerinde,Kayla hemen merdivenlerden çıkarak odasına girdi.Bir an önce duş alıp0 hazırlanmaya başlamak istiyordu.Ancak odaya girdiğinde yatağın üzerinde ki büyük kutuyu görünce duraksadı.

Kutunun içinde önceki gün bağış defilesinde gördüğü şifon elbise vardı.Demek Duardo şaka yapmamıştı.

Elbiseyi dikkatli bir şekilde giyinme odasındaki dolaba asarken,Duardo'nun bunu seçmesinin özel bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

Yatak odasına geri döndüğünde,Duardo'nun kravatını gevşetmiş bir şekilde orada durduğunu gördü.Onu görmek bile bütün dengesini alt üst ediyordu.Nasıl bu kadar güçlü bir etkisi olabildiğini bir türlü anlamıyordu.

"Merhaba" dedi ne hissettiğini belli etmemeye çalışarak. "Elbise ben dışarıdayken gelmiş.Çok güzel.Teşekkür ederim."

Duardo başını yana eğdi.Koyu renk gözleri onun üzerinde geziniyordu. "Günün nasıldı?"

Yine hayal gücü oyun mu oynuyordu yoksa Duardo'nun sorusunda başka bir mana mı vardı?

"İyi" Spence her hareketini rapor ediyor muydu acaba?Üzerinde ki günlük kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Şehirde biraz vakit geçirdim,yemek yedim sonra da Jacob'u ziyarete gittim." Aslında söyledikleri doğrudu,sadece birkaç ayrıntıyı atlamıştı.

Kayla o gece için ince ip askılı kırmızı ipek kıyafet ile ceketini tercih etmişti.Takı takmaya gerek görmemişti.

On beş dakika sonra akşam yemeği için masaya oturmuşlardı.AncaK Maria'nın hazırladığı yemeklerden birkaç çatal aldıktan sonra bıraktı.

"Aç değil misin?"

Kayla onun gözlerinin içine baktı. "Bu sorun mu?"

"Olmalı mı?"

"İzin verirsen yukarı çıkıp makyajımı yapacağım."

"Beş dakika sonra yukarı çıkarım."

Duardo yatak odasına geldiğinde Kayla bütün hazırlıklarını tamamlamıştı.Yatağın üzerinde ki gece çantasını alarak ona döndü.Midesinde uçuşan kelebekleri durdurmakta zorluk çekiyordu.Üç yıl geçmişti ama hala onu ilk kez görmüş gibi heyecanlanıyordu.

Duardo da bir şeyler vardı.Bir çeşit büyü gibi..Hala bunun adını koyamasa da hissediyordu.

Üzerinde garip bir gücü vardı.Aklını,bedenini ve ruhunu ele geçiren ve mantıklı davranmakla ilgili yaptığı bütün savaşları kaybettiren bir güç.

Bu gılgınlıktı...Tıpkı ateşe giden pervane gibi,ona doğru çekiliyordu.Ya yaşayacak yada yanıp ölecekti.Ama hangisi olacaktı? Yaşamak dedi içinden bir se.Bu soruya verebileceği tek cevaptı.

"Gidelim mi?" Sesi son derece soğukkanlı çıkmıştı. Nazik bir şekilde gülümsedi.Yanına gelirken Duardo'nun gözlerinde farklı bir pırıltı olduğunu gördü ama üstünde durmadı.

Onlar geldiklerinde Tiyatro'nun girişi oldukça kalabalıktı.

Kayla gece boyunca Duardo'nun elinin sıcaklığını sırtında hissetti.Bu sahiplenmekten mi,koruma isteğinden mi yoksa gösterişten mi kaynaklanıyordu?

Kendi kendine bunun umrunda olmadığını söyleyip gece boyunca bir gülümseme yerleştirdi ve herkese mutlu bir çift görüntüsü verdi.

Cannes Fil Festivalinde ödöl alan filmin ardından ,kalan konuklarla kahve içip sohbete daldılar.Geçen gece karşılaştıkları Bennito ve karısı da konuklar arasındaydı.Bennito gecenin geri kalanını birlikte geçirmelerini teklif ettiğinde,Duardo ertesi sabah erken saatte uçuşu olduğunu söyleyerek reddetti.

Eve dönüş yolunu sessizlik içinde kat ettiler.Yolculuk sırasında Kayla gözlerini kapatarak,başını koltuğa yasladı.Duardo ertesi sabah erken saatte uçuşu olduğundan bahsetmişti.Nereye gidiyordu?Ve ne kadar süre için uzakta kalacaktı?

Fark eder miydi?

Eve geldiklerinde saat onbir olmuştu.Kayla hemen yatak odasına yöneldi.Ancak Duardo'nun da onunla birlikte gelmesine şaşırdı.Nedense onun yatmadan önce çalışma odasına gidip,bilgisayarına gelen mesajlarla ilgileneceğini sanmıştı.

Ayakkabılarını çıkarıp soyunduktan sonra makyajını silmek için banyoya gitti.Yatak odasına geri döndüğünde Duardo'yu gömleğini çıkarırken buldu.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Duardo onun ininde durduğunda Kayla'nın gözleri irileşmişti. "Aklıma bir şey gelmiyor."

Duardo çenesinden tutarak kendine bakmaya zorladı. "Öyleyse hafızanı tazelemene yardımcı olayım." Sesi rahatsız edecek kadar sakindi. "Bu gün iki işçi bulma kurumunda görüşmen vardı."

Kayla yüzünde ki ifadenin değişmemesi için büyük güç harcıyordu. "Bunu nerden biliyorsun?"

"İkinci kez evlenmemizin haberi bütün gazetelerde basıldı...Kayla Smythe ismi ile bu işi ne kadar götürebileceğini sanıyorsun?"

"Kendi çabamla bir iş bulana kadar."

Duardo onun ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibi dikkatle ona bakıyordu. "Çalışmak zorunda değilsin."

"Anlamıyor musun?" Kayla'nın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Çalışmak istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Günümü yapıcı bir şeyle geçirmek istiyorum.Kahretsin,senden izin istemiyorum."

"Güzel,çünkü sana izin vermeye hiç niyetim yok."

Kayla ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.Ona vurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Yani şehirde ki bütün kurumların beni kara listeye almalarını sağlayacağını mı ima etmeye çalışıyorsun?"

Bunu yapacak gücü vardı,kolaylıkla yapabilirdi.

"Benim adıma konuşma..."

"Her söylediğini kabul eden,o yemekten bu davete koştuktan zevk alan bir kadınla evlenmeliydin." Kayla suçlayan bir tavrıla ona öfke püskürüyordu.

"Oysa ben hemen öfkelenen biriyle evlendim."

Onun gülercesine söylediği bu sözler karşısında,Kayla hışımla ona döndü.Ancak bileğinden acı verecek bir şekilde kavrandığını hissetti.

"Kavga etmek mi istiyorsun?"

Kazanmak gibi bir umudu yoktu.Duardo onu kolayca yenerdi. "Evet,kahrolası!"

Duardo'nun gözleri hariç yüzünde hiçbir şey değişmemişti.O koyu renk,buğulu gözlerle öyle bir bakıyordu ki,Kayla sırtından ağağı ürperdiğini hissetti.

Orada öylece ne kadar durdukları hakkında en küçük fikri yoktu.Saniyeler..yada dakikalar.Aralarında ki elektrik öyle yoğundu ki ikisi de hareket edemiyorlardı.

"Çalışmak senin için bu kadar önemli mi?"

"Evet"

"Ve bunu kendi başına yapmak istiyorsun?"

"Buna ihtiyacım var."

Duardo'nun sakın tavrından ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. "Sana şirketlerimden birinde bir pozisyon önersem...."

Kayla cevap vermek için onun bitirmesini bile beklemedi. "Reddederdim."

"Benimle tartışmayı mı düşünüyorsun?"

"Bu kaçınılmaz." Kayla onun gözlerine bakıyordu. "Farklı görüşlerdeyiz."

Duardo'nun tek kaşı havaya kalktı. "Gerçekten de öyle."

Aslında Duardo'nun önerisini kabul etmek çok kolay olacaktı.Esnek çalışma saatleri,baskın olmayacağı bir çalışma ortamı..Ama kolay yolu seçmeyecekti. "Yüksek maaşla babamla birlikte

çalıştım.Ve o süre içinde hep kayırılmakla suçlandım,iğneli sözlerle maruz kaldım,arkamdan konuşanlara kulak tıkadım.”

Duardo onun meydan okumak için gösterdiği çabanın farkındaydı.Başarılı olmaya ve takdir edilmeye ihtiyacı vardı.Tanındığı hiçbir kadın aynı koşullar sunulsa zoru seçmek istemezdi.

“Peki ya kendine ait bir iş kurmaya ne dersin?”

“Ciddi olamazsın?” güçlükle nefes alıyordu.

Duyduklarına inanamıyordu.Bu onun çocukluğundan beri kurduğu bir hayaldi.Hep banyo aksesuarlarının satıldığı,butik tarzında bir dükkanının olmasını hayal etmişti.Çeşitli havlular,lüks sabunlar,banyo yağları,sevgililere satılacak özel şeyler...

Duardo onun yüzünde ki değişikliği izlerken,boğazına bir yumru tıkanırdığını hissetti.Aklından geçenlerin bu kadar kolay okunduğunu acaba Kayla biliyor muydu?

“Benim tarafımdan yönetilecek.”

Yok canım..Duardo bu kadar ileri gitmezdi.Kendisinin de böyle bir iş kuracak kadar parası yoktu..

“Bunun olabileceğini pek sanmıyorum.”

Duardo baş parmağını onun titreyen dudağının üzerinde gezdirdi. “Neden olmasın?”

“Para yüzünden.”

“Tutarlı iş tekliflerinde sessiz ortak olmaktan hoşlanırım.”

Kayla hemen umutlanmaya cesaret edemedi.Ama heyecanını engeleyemiyordu.

“Her şeyi kağıt üzerine dök,fiyatları,toptancıları,malları...Sonra bana bir teklif yap.”

“Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Çalışmak için bir yere ihtiyacın olacak.Spence’ye aşağıdaki odalardan birini senin için hazırlamasını söyleyeceğim.”

Kayla gözlerini ondan ayırmıyordu. “Bir şey var....Eğer bu iş devam eder ve başarılı olursa,bana verdiğin parayı borç olarak sana geri ödemek istiyorum.”

“Tamam”

“Teşekkür ederim.”

“Bitti mi?”

“Şimdilik.”

“Güzel.” Başını yana eğerek dudaklarını buldu.Bir eliyle de kalçasından kavrayarak kendine çekti. İşte şimdi artık kendini onun kollarında kaybedebilir ve paylaştıkları şey gerçekmiş gibi hareket edebilirdi.

Her zaman sanki ilk kez sevişiyorlarmış gibi hissediyordu...

Ancak bu onun kurtuluşu için ödediği bedeldi....

Esas soru bu bedelin yüksek olup olmadığıydı.

Onun kollarının arasında yatarken,aslında bunun hiç de önemli olmadığına karar verdi.Şuanda onun yanında,güvenli bedeninin sıcaklığında olmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 22, 2007, 09:48:01 ÖÖ

YEDİNCİ BÖLÜM

Kayla ertesi sabah uyandığında yatağın içinde yalnız olduğunu gördü.Saati kontrol ettiğinde inleyerek kalktı ve duşa girdi.

Duardo şunda Merlbörn’e giden uçakta olmalıydı.Bütün gün orada toplantılara katılacaktı.

Üzerine kot pantolon ve pamuklu bir buluz giyip saçlarını önemsiz bir şekilde topladı.Kahvaltısını yaptıktan sonra kahvesini içmek üzere terasa çıktı.

İkinci kahvesini yudumlarken Spence yanına geldi ve ona bir dosya uzattı. “Duardo bunları kontrol etmekten hoşlanabileceğini söyledi.”

Spence’nin uzattığı dosyada yapmak istediği işle ilgili detaylı bilgiler vardı.Kayla oturması için sandalyeyi göstererek kağıtları okumaya başladı.Gözlerine inanamıyordu. “Bu konuyu daha dün gece tartıştık.”

“Bilgisayardan gereken bilgilere ulaşp,dosya hazırlamak sorun değil..” Spence de kendisine bir kahve koydu. “Bu sabah ilk önce işi nerede kurabileceğimizi araştıracağız,sonra da planları

mimarlarla ve tasarımcılarla tartışırız.”

“Bugün mü?”

“Şaşırmış gibisin.”

“Bu kadar hızlı harekete geçmeyi beklemiyordum.”

“Duardo işlerini bu kadar hızlı halletmekle ün kazanmıştır.”

Kayla’nın bundan hiç şüphesi yoktu. “Ne zaman yola çıkarız.”

“Sen ne zaman hazır olursan.”

Günün bundan sonrası Kayla için büyük bir hızla geçti.

İstese açmayı düşündüğü dükkan için bundan daha iyi bir yer bulamazdı.Duardo yakın zamanda yatırım amaçlı aldığı yeri kullanması için ona vermişti.Kayla küçük bir ev görünümünde ki bu yeri ilk gördüğü an,vurulduğunu hissetti.Gözlerinin önünde buranın açıldığı zamanki görüntüsünü rahatça canlandırabiliyordu.

Küçük bir dükkana bile razıydı.Oysa burası hayallerini çok üstünde bir yerdi.Tek kelimeyle harikaydı.

Birden burayı istediği gibi bir yer haline getirmek için harcayacağı para aklına geldi.Duardo’nun parası...

Ya başarılı olamazsa...Ya mağazada satılan ürünler bu pazara uymazsa...

Bunları düşünmemeye çalışıyordu.

Yer konusunu sonuca bağladıktan sonra iç mimarla görüştüler.Adam hemen yanlarına gelerek Kayla’nın düşünceleri doğrultusunda planlar hazırlayacağını söyledi.

Bu gün daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu.Her şey inanılmaz bir hızla sonuca ulaşıyordu. Evet gitmek üzere yola koyulduklarında Spence binada istediği değişikliklere karar verir vermez planların belediyeyle verileceğini ve onaylandığında da çalışmalara başlanacağını söyledi.

O sırada telefon çalınca Spence açıklamaya ara vererek telefonu açtı,dinledi ve sadece “Tamam ona söylerim” dedi.Telefonu Kayla’ya dönerek “Duardo...İşleri çözülmemiş.Bu gece orada kalıp yarında bağlantılarına devam edecek.”

Kayla bunun üzerinde fazla durmadı.Çünkü yapılması gereken işleri vardı.

Eve geldiklerinde Duardo’nun çalışma odasının yanında ki odanın temizlenip,kendisi için çalışma odası olarak hazırlandığını gördü.Hiç bir şey eksik değildi.Masa,dolap,diz üstü bilgisayar,yazıcı,telefon...

Spence elinde ki dosyayı masaya bıraktı. “Hepsi senin.”

Bütün bunlar çok fazlaydı. “Teşekkür ederim.Bütün yaptığın her şey için.”

“Bir şey değil.”

Spence’nin Duardo’nun talimatları doğrultusunda hareket ettiğini biliyordu.Ama bir günde tahmin edemeyeceği kadar çok şey başarmışlardı.Gerçi bir hafta sürseydi de çok mutlu olacaktı.

Spence onu odada yalnız bıraktığında bir süre etrafı inceledi.Bu hıza neden bu kadar şaşırmıştı ki?Duardo her şeyi ışık hızıyla yapan biriydi.Onun ayaklarını yerden kesip Hawai’ye götürüp evlenen o değil miydi?

Ya ikinci evlenmeleri?Acaba bu evlilikte ondan intikam almak mı istiyordu?

Maria’nın yemeğin hazır olduğunu söylemesiyle odadan çıktı.Duş aldı,üzerine rahat bir şeyler giydi.Yeniden çalışma odasına döndüğünde saat yedi olmuştu.Dükkanında olmasını istediği malların listesini yaptı...

İşine öyle çok dalmıştı ki telefon çaldığında kim olduğuna bakmadan otomatik olarak açtı.

“Merhaba”

“Sesin uzaklarda gibi” Duardo’nun tanıdık sesi içini ısıtmıştı.

“Sadece biraz yorgunum.”

Duardo’nun belli belirsiz gülümsediğini hissedebiliyordu. “Günün planladığın gibi gitti mi?”

“Evet..Teşekkür ederim.”

“Eve geldiğimde teşekkür edebilirsin.”

Duardo’nun söyledikleri erotik çağrışımlar yapıyordu.Zaten onun da bunu amaçladığı belliydi.

“Sanırım bunu yapabilirim.”

“Beni bütün gece nasıl uyanık tutacağını hayal ediyorum da....”

“Bak şu anda seninle telefonda seks yapamam.Çalışıyorum.”

Duardo yumuşak bir kahkaha attı. “Bak bu ilginç bir kavram.Hem de çok ilginç.”

"Çalışmak mı?" Aralarında bu kadar mesafe varken ona takılmak çok zevkliydi.
"İyi geceler querida,iyi uykular." Duardo onun cevap vermesine zaman bırakmadan telefonu kapadı.
Kayla bilgisayardan başını kaldırıp yukarı çıkmaya karar verdiğinde vakit bayağı ilerlemişti.Aklında iş dışında hiçbir şey yoktu.
Nihayet uykuya daldığında bile rüyasında bunca yıldır hayalini kurduğu işini gördü.
Ertesi sabah erkenden uyandı,giyindi ve doğruca çalışma odasına girdi.Sadece yemek yemek için odasından çıktı.Akşam yemeği sonrasında kahvesini yine çalışma odasında içti.
Kira kontratları,telefon,su işlerini yarım gün çalışacak elemanlarla ilgili ayrıntıları gözden geçirmesi gerekiyordu.Ayrıca kendi ulaşımını sağlayacak bir araca ihtiyacı olacaktı.Spence'ye bağlı kalması çok saçmaydı.
Duardo onu bulduğunda Kayla kendini tamamen işe kaptırmıştı.Öyle ki onun geldiğini bile fark etmemişti.
Duardo bir süre sessizce durarak onu izledi.Ensesinde toplamış olduğu topuz dağılmıştı.Haline bakılacak olursa sabahtan beri çalışıyordu.
Bu kadarı yeterli diye karar verdi Duardo.Tam o sırada Kayla başını kaldırıp ona baktı.
Onu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merhaba....dönmüşsün."
Duardo onun yanına gelerek ekrana göz attı.Elini omzuna koyarak "Kaydet duşuna bas ve bu gece için artık bilgisayarını kapat."
"Neredeyse bitti."
"Hayır."
"Sadece iki dakika."
"Bir." Duardo onun parmaklarının klavyenin üzerinde uçuşunu seyretti.
Bir dakika sonra Kayla bilgisayarını kapattı.Duardo omuzlarını ovmaya başlatınca mutlulukla içini çekti ve arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.
Kendini öyle iyi hissediyordu ki....
"Teşekkür ederim." Aslında bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.Başıyla odayı gösterdi.
"Bunlar için...Double Bay bu iş için seçilebilecek en uygun yer." Duardo'nun parmaklarının hareketi durmuştu ama hala omuzlarındaydı. "Her şey çok hızlı oldu." Duardo onu sandalyesinden kaldırıp kucaklayınca şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun?"
"Seni yatağa götürüyorum."
Odadan çıkarken Kayla onun boynuna sarıldı. "Bundan daha uzun saatler çalıştım" diye itiraz etti.Hem de son birkaç sene boyunca her gün.
"Dayanıklılığından ve gücünden şüphem yok."
"Beni yere bırak."
Duardo merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı. "Birazdan."
Yatak odasına girdiklerinde kapıyı kapattı,onu yere indirdi ve yüzünü avuçlarına alarak tutkuyla öpmeye başladı.Dudakları birleştiği an Kayla düşünmeyi bırakmış,iç güdülerıyla hareket etmeye başlamıştı bile.
Birbirlerine değdikleri an tüm dünyayı unutuyorlardı.Aralarında yaşanan bu çekim bir çeşit büyü olmalıydı.Bir zamanlar bunun aşk olduğuna inanmıştı.
Ona karşı hissettiği ilkel açlığın ve hissettiği tüm duyguların aşk olduğuna inanmıştı.
Tanrım,o zamanlar ne kadar da masumdu.....

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN
Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 22, 2007, 04:59:29 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Özel bir akşam yemeği...Duardo'nun eşi olarak katılacağı ilk davet.
Kayla o gece için klasik kesim siyah bir elbise tercih etti.Duardo'nun hediye ettiği pırlanta kolye ucuyla ona uygun küpeleri taktı.Saçlarını ensesinde topuz yaptı ve makyajını özenle yaptı.
Kıyafetini tamamlayan ceketini ve çantasını alarak Duardo'un yanına gitti.

Duardo her zaman ki gibi muhteşem görünüyordu.Hatasız dikilmiş takım elbisesi,pamuk gömleği,ipek kravatı ve sinek kaydı traşı ile mükemmeldi...ve onundu.

Duardo'nun adını taşıyor,yatağını paylaşıyor ve karanlık gecelerde onlar için geçmişin değil sadece geleceğin olduğuna inanıyordu.

Şüpheler ve güvensizlikler,günün ışımasıyla tekrar ortaya çıkıyor,Kayla kendini onun her hareketini,her sözünü sorgularken,altında farklı anlamlar olup olmadığını anlamaya çalışırken buluyordu.Ve imkansızı istediği için kendini azarlıyordu....

Onlara davet veren ev sahipleri çok hoş bir çiftti.Onlardan başka on tene daha konukları vardı.Kayla onlardan bir kaçını Benjamin'in kızı olarak katıldığı toplantılardan tanıyordu.Diğerleri ise, bir oyuncuyla ondan çok daha yaşlı olan kocası Max,şairle özel sekreteriydi.

Tanıştırma işi bittikten sonra konuklar arasında sohbet başladı.Kayla bu sohbetlere alışkındı.Şairle konuştuğu sırada Duardo'nun bir kadınla konuştuğunu gördü.

Ev sahibine doğru ilerlerken yolu oyuncu hanım tarafından kesildi.

"Marlena" dedi Kayla yolunun kesilmesinden dolayı duyduğu hoşnutsuzluğu saklamaya çalışarak.

"Açılış gecemin biletleri Duardo'da var."

"Performansını görmeyi dört gözle bekliyoruz."

"Seni terk ettiğinden beri hiçbir gösterimi kaçırmadı."

Kayla terk eden kişinin kendisi olduğunu söylememek için kendini zor tuttu.Gülümsemek için kendini zorlayarak "Öyle mi?" dedi.

"Duardo en ateşli hayranlarımdan biridir."

Marlene onu bundan daha fazlası olduğuna inandırmak istiyordu.Ama neden?

Tanrı aşkına! Sanki nedenini bilmiyor musun dedi kendi sorusuna.

"Querida." Tanıdık bir ses yakınından gelince gülümseyerek Duardo'ya döndü.Duardo göz dağı verircesine onun elini tutup dudaklarına götürürken yüzünde ki ifadenin değişmemesi için kendini zor tuttu.İnsanların gözü önünde ki her türlü sevgi gösterisi canını sıkıyordu.

Duardo Kayla'nın yanında ki kadına döndü. "Marlena."

Kadının gülümsemesi tek başına ona bir ödül kazandırırdı. "Sevgilim ben de Kayla'ya senin en ateşli Harranlarımdan biri olduğunu söylüyordum."

"Öyle mi?"

Bu masum cevap sanki Marlena'nın ateşli bir hayranı olabileceğinden kuşkuluymuş gibi bir hava yaratmıştı.

"Bize izin verir misin?" diye ekledi Duardo.

"Oysa durum gittikçe ilginç bir hal almaya başlıyordu" dedi Kayla Duardo onu iki kadın konuşan yanına götürürken.

"Marlena'nun hoşlandığı şeylerden biri de..." Kasıtlı olarak Kayla'nın devam etmedi için duraksadı.

"Sen misin?"

"Küçük oyunlar sergilemektir."

"Sergilediği oyunlara bakılacak olursa pembe dizilerde oynuyor olmalı."

Duardo onun kıskırtıcı tavırlarını görmezden gelmeyi tercih etti.Yemeğe oturduklarında Kayla biraz daha gülmeye devam ederse patlayacağını düşünmeye başlamıştı.Bir zamanlar arkadaşı olarak düşündüğü insanlarla şimdi bir arada bulunmak onu öldürüyordu.

"İhtiyaç sahibi insanlara yardım edecek para ve zamanı ayıracak üyelere ihtiyacımız var" dedi yemekte yanında oturan konuklardan biri. "Sen de yardım etmek ister misin?"

Kayla elinde ki bardağı masaya bırakarak cevap verdi. "Önce Duardo ile konuşmam gerek.Henüz günlük işlerime karar vermedik."

"Hayatım" diye söze karıştı Marlena tüm tatlılığıyla " Hiç birimizin gece üstlendiğin görev hakkında bir şüphemiz yok."

Masada ki herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Kayla tüm dikkatiyle Marlena'ya bakıyordu.Demek ki oyunu kurallarıyla oynamaktan hoşlanmıyordu. "Bana hakaret mi ediyorsun?é diye sordu sessizce.

Marlena cevap vermemeyi tercih etti.Diğer konuklarda başka şeylerden bahsedip konuyu değiştirdiler.

Ama bu iş bitmemişti.Kayla bunu hissediyordu.Marlena için üste çıkmak çok önemliydi ve burada istediği zaferi elde edememişti.

Kahve servisinin ardından Duardo gitmeleri gerektiğini söyleyince içinde büyük rahatlık hissetti.
"Şikayet etmeyecek misin?"
"Neden edeyim ki?"
"Hiç hoş olmayan birkaç dakika yüzünden."
Trafik ışıklarında durduklarında Duardo ona baktı. "Olduğun gibi davrandın."
Evet olduğu gibi davranmıştı.Ama nedense bundan mutluluk duymuyordu.Ve eğer yanılmıyorsa bir düşman kazanmıştı.
Kalan yolu sessizlik içinde kat ettiler.Eve geldiklerinde Kayla onun kendini takip edip etmediğine alımdan merdivenleri çıkmaya başladı.
"Birazdan gelirim."
Duardo'nun sesinde bir şeyler vardı ama Kayla ne olduğu hakkında kafa yormadı. "Acele etme" dedi düşünmeden. "Gece görevim için hazırlanmam gerek."
"Kayla" Bu tek sözcükte uyarı vardı.
Ancak Kayla ne durdu nede ona baktı.Bir kaç saniye sonra güçlü eller onu belinden yakalayıp omzuna atınca şaşkınlık içinde bağırdı.
"Beni yere bırak!"
Duardo yürümeye devam edince Kayla onun sırtını yumruklamaya başladı. " Sen hastasın.Ne yaptığını sanıyorsun?"
Yatak odasına geldiklerinde Duardo kapıyı sessizce kapattı ve onu yere bıraktı.
"Bir konuyu açıklığa kavuşturalım." Duardo'nun sesi gereğinden fazla sakindi.Kayla onun öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını görebiliyordu.
"Beni fahişen değil karın yaptığını mı?Ve bunun için sana minnettar olmam gerektiğini mi?"
Böyle bir anda bu sözleri söylediği için aklını kaçırmış olmalıydı.Onun gözlerine baktığı an ne kadar büyük bir hata yaptığını bir kez daha anladı.Duardo iki bileğini tek eliyle kavramıştı.
"Sana aradaki farkı göstermemi ister misin?" Sert bir hareketle ceketini düğmelerini açtı.
"Yapma." Kayla ellerini kurtarmak için boş yere çabalıyordu.
Ceketi çıkardıktan sonra Duardo aynı hızla elbisesinin fermuarını açıp yere fırlattı.
Kayla sadece iç çamaşırlarıyla kalmış yalvaran gözlerle ona bakıyordu.Ama Duardo'nun hiç gevsemeye niyeti yoktu.Üzerinde ki son kumaş parçalarını da çıkartıp fırlattı.
"Duardo" Kayla korkuyla karışık bir sesle yalvarıyordu.
Duardo'nun kıyafetleri de aynı hızla yerdeki yerini aldı.
"Gerçekten bunu yapıyor olamazsın?" dedi fıslıdayarak Kayla Duardo onu kendine doğru çekince.
Ama daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan Duardo onu vahşi bir şekilde öpmeye başladı.Bu sert,sahiplenici bir öpüşmeydi.Karşısındakini hiç düşünmüyordu.
Kayla daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.Ve bir daha da yaşamak istemiyordu.
Ancak onun gözünde ki bakışı görünce bunun daha başlangıç olduğunu anladı.Onu uzaklaştırmak için tepinmeye,tekmeler savurmaya başladı,ama sonuç tam bir hüsrandı.Duardo tüm darbeleri ustaca savurmayı başarıyordu.En sonunda onu hareket etmesini engelleyecek şekilde kollarının arasına aldı.
Aman Tanrım.Bunu yapamazdı.Yapmazdı....Değil mi?
Uzun süre Duardo ona baktı.Bu süre içinde Kayla bir mermer gibi hareketsiz duruyordu.Ancak gözlerinde birikmeye başlayan yaşların farkındaydı.Onun önünde ağlamamak için kendini zor tutuyordu.
"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce yatağa git" dedi Duardo sert bir sesle sonra da giyinmeye başladı.
En iyisi aşağı gidip biraz çalışmaktı.Aklını başka şeylerle meşgul etmeye ihtiyacı vardı.
Odadan çıkıp sessizce kapıyı kapadıktan sonra aşağı bilgisayarın başına geçti.
Bilgisayarını kapatıp tekrar yatak odasına çıktığında vakit bayağı ilerlemişti.Işığı yakınca yatağın boş olduğunu gördü.Gözlerini atrafta gezdirdiğinde dağınıklığın toplanmış olduğunu gördü.
Önce banyoyu kontrol etti.Sonrada bütün odaları dolaşmaya başladı.
Kayla odaların hiç birinde yoktu.
Birden boğazına kocaman bir yumru takıldı.Evi terk etmiş olamazdı...Dış kapı açılmış olsaydı alarm çalışırdı.
Mutfağı,yemek odasını,oturma odasını,çalışma odasını hatta garajı ve arabaların içlerini bile

kontrol etti.Geriye bir tek televizyon odası kalmıştı.Hemen oraya gitti ama büyük ekran simsiyahtı.Ses sistemi de açılmamıştı.

Tanrı aşkına bu kadın nereye gitmişti?

Dikkatle odaya baktığında bir karartı gördü.İşte oradaydı.Ayaklarını altına toplayarak koltuğun üzerinde kıvrılmış ve orada uyuyakalmıştı.Yanına giderek uzunca bir süre onu seyretti.Sonra büyük bir özenle onu kollarına alarak yatak odasına taşıdı.

Yatağın başında ki ışığın altında Kayla'nın yanaklarında ki kurumuş yaş izlerini fark etti.Onları görmek alt üst olmasına yetmişti.Gözlerini kapatarak,yaptıklarından dolayı kendine kızdı.Kayla'yı yatağa yatırırken hala kendi kendine söyleniyordu.

Ona bunu nasıl yapabilmmişti?

Dikkatlice yatağa onun yanına uzanarak kollarının arasına aldı.Bu arada Kayla'nın uyandığını,içgüdüsel olarak hissederek fısıldadı. "Güven bana querida,Ve hisset...sadece hisset." Dudakları onun kurumuş yaşlarının üzerinde şefkatli bir şekilde gezinirken,Kayla yeniden ağlamak istedi.Duardo'nun dudakları şakaklarında dolaşmaya başladığında uyumak için iyice onun kollarının arasına sığındı.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 23, 2007, 09:32:54 ÖÖ

DOKUZUNCU BÖLÜM

İlk perde sona erdiğinde Kayla içinde büyük bir rahatlık hissetti.Duardo'nun inceleyen bakışlarıyla karşılaştığında "Marlena gerçekten çok iyi oynuyor" dedi sessizce.

Duardo'nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Şaşırmış gibisin."

Kayla azarlarcasına bir bakış fırlattı. Sadece içten bir şekilde iltifat etmeye çalışıyorum."

"Onun yeteneğini takdir mi ediyorsun?"

"Sadece sahnede ki yeteneğini."

Duardo'nun gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Tabi ki."

Duardo onun aklından geçenleri çok iyi okuyordu.

Acaba onun duygularıyla sürekli savaştığını da biliyor muydu?Yada geçmişle bu günü devamlı çatıştığını?Yada gecenin karanlığında aşk ile nefret arasındaki çizginin gittikçe belirsizleştiğini?

Kendini kontrol etmek istiyordu.Ancak her gün her gece bunu başarmak gittikçe zorlaşıyordu.

İyi bir cinsel birliktelik aşk demek değildi.

Ve ona aşık olacak durumda değildi.

Işıkların kararması ikinci perdenin başlamak üzere olduğunu gösteriyordu.Bundan sonra ki bir buçuk saat inanılmaz güzellikte geçti.Öyle ki oyun bittiğinde neredeyse üzülmüştü.

Oyuncular alkışlar arasında selem verdiğinde perde kapandı.

"Marlena birkaç dostunu kulise davet etti."

Bunu reddetmek imkansızdı.Üstelik ortalıkta görünmeyerek o kadını memnun etmek istemiyordu.

Kendi kendine gülümseme zamanı diyerek yüzüne her zamanki gülümsemesini yerleştirdi.

Max da kulisteydi. Koyu renk gözlerinde soğuk bir ifade vardı.Sanki bir şeyleri bekliyordu.Ama neyi?

Birden sırtında rahatsız edici bir ürperti hissetti.

Konuklar Marlena'yı tebrik ediyor,çiçekler veriyor,yanağından öpüyordu.Duardo da tebrik edenlerin arasındaydı.Ancak tam öpeceği sırada Marlena başını hafifçe çevirince dudakları birbirine değdi.

Kayla bunun masum bir hareket olmadığından emindi.Zaten Marlena'nın gözlerinde bir an için beliren tahminkar pırıltıda bunu doğruluyordu.Birden bedeninde keskin bir kıskançlık hissetti.

Bu duyguyu göz önüne alması gerekiyordu.Çünkü Duardo'yu kıskanması demek,her an incinebilir bir durumda olduğunu ve en kötüsü de ona hala aşık olduğunu gösterirdi.

"Onlara katılalım mı?"

Kayla kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki,bir an Duardo'nun neden bahsettiğini anlayamadı.Ama konukların küçük bir kutlama yaptıklarından bahsettiğini anlayınca "Neden olmasın?" diye karşılık verdi.Kabul etmemesi halinde dedikodu yapılacağını farkındaydı.

Kutlamayı şehirde ki restoranlardan birinde yapmaya karar verdiler. Konuklar orada buluştu ancak Marlana herkesten yarım saat sonra gelerek gösterişli bir giriş yaptı. Orada ki herkes, özellikle de erkekler Marlana'nın yürüngesi etrafında dönüp duruyordu. Ama Marlana'nın istediği tek bir erkek vardı. Duardo Alvarez....

Bu bir oyundu. Marlana'nın kendi zevki için oynadığı bir oyun. Şüphesiz Kayla'nın ona meydan okuduğunun da farkındaydı ki bu onun için oyunu daha da eğlenceli yapıyordu. Zaten ilk hamlesini yapmıştı. İkinci için de fırsat kolladığı her halinden belli oluyordu.

Bunun için Kayla'nın fazla beklemesine gerek kalmadı. Kadınlar tuvaletine gittiğinde beklediği hamleyle karşılaştı.

Tam elini yıkayıp kurulamışken arkasından gelen bir sesle irkildi.

"Duardo'ya yapışık olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Konuşanın Marlana olduğunu olduğunu anlaması için arkasına dönmesine gerek yoktu. "Belki o bana yapışiktır."

"Ah hayatım kendini kandırma."

"Herhalde bunu söylemek için bir nedenin vardır..."

"Duardo..." Kadın kasıtlı olarak durakladı. "Benim için çok önemli."

"Bunun karşılıklı olduğunu düşünüyorsun."

Marlana bir süre manikürlü ellerine baktı. "O çok seksi bir hayvan." Bakışlarını Kayla'ya çevirdiğinde bakışları zehir gibiydi. "Doğrusu senin onun için yeterli olabileceğinden şüpheliyim."

"Ve bu boşluğu doldurmaya niyetlisin."

"Her zaman."

"Peki kocan buna itiraz etmeyecek mi?"

"Bizim bir anlaşmamız var."

"Ne kadar..." Bu kez duraklama sırası Kalyada idi. "İlginç."

"Hayatım...Max eşcinsel...Sen nerede yaşıyorsun? Ah tabi. Dokuzdan beşe masa başı ve sonrada garsonluk yaptığın bir işte. Ne kadar sürdü? Üç yıl mı? Duardo'nun intikamı çok tatlı olmalı. Önce babanın iflası, sonra da kenara çekilip sizin yoksulluğun içine düşmenizi izlemesi.. ve tabi ilahi adalet sonucu gururunu bir yana bırakıp onun ayaklarına kapanman..."

Şüphe tehlikeli bir şeydi... Daha önce de aynı hataya düşüp onu yanlış yargılamamış mıydı? Bu kadının kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Gurulu bir tavırla çenesini kaldırdı. "Neden bir metresle yetinebilecekken karısı olmamı istedi?"

"Çünkü bir çocuğunun olması için deli oluyor."

Kahretsin! Bu soruyu kendi kendine sorduğunda o da aynı cevabı vermişti.

"Bu anlaşmanın bir parçası olarak mı?" İçinde olduğu karışık duyguları bu kadına hissettirmemeye kararlıydı. "Yanılıyorsun Marlana."

Bir an için kadının kendisine saldıracağını düşündü ama kadın zehir saçan gözleriyle ona bir kez daha baktıktan sonra tuvaletten çıktı.

Şuan bir taksiye binip eve gitmeyi ne kadar da çok isterdi. Birden boğazından isterik bir kahkaha döküldü. Yanında taksiye yetecek parası vardı...ama ne giriş kapısını açacak anahtarı verdi, nede alarm sisteminin şifresini biliyordu. Üstelik gece yarısını çoktan geçtiği için evdeki herkes yatmış olmalıydı.

"İyi misin?"

Kayla sahibi olan bu adamın sorduğu soruya ağlaması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

"Çok iyiyim."

Duardo hafifçe tek kaşını kaldırdı. "Yaevet. Son derece sakın, akli başında ve soğukkanlı görünüyorsun."

"Sanırım senden nefret ediyorum."

Duardo çenesinden tutarak başını kendine çevirdi. "Sadece sanıyor musun?"

Öfkeden gözlerinde beliren yaşlar, görüşünü bulanıklaştırmıştı. Gözlerini kırparak yaşları uzaklaştırmaya çalıştı. "Benimle oynama..." Şuanda burada kendini bırakamazdı.

Duardo dikkatle onun titreyen dudaklarına ve gözlerine baktıktan sonra "Hadi eve gidelim" dedi.

Eve dönüş yolunda Kayla hiçbir şey söylemedi. Eve girdiklerinde hemen merdivenlere yöneldi ve onun ardından gelip gelmediğini umursamadı.

Yalnız kalmak istiyordu. Yalnız yatmak. YALNIZ UYUMAK. Başka bir odada, başka bir yatakta....

Ve bunu yapacaktı.Yatak odasına girer girmez hemen banyoya gitti.Elbisesini çıkardı,makyajını sildi ve saçını açtı.

Yatak odasına döndüğünde Duardo'nun soyunduğunu gördü.Ama ona bakmadan kapıya yöneldi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu odadan başka bir yere." Kayla durmamıştı.

"Sevişmek istemiyor olabilirsin...bu senin hakkın.Ama aynı odada aynı yatağı paylaşacağız."

Duardo onu kollarının arasına alıp kendinden geçene kadar öpmemek için kendini zor tutuyordu.Çünkü bunun bir işe yamayacağını farkındaydı.Bu akşam bir şey olmuştu.

"Tuvalette...Marlena ile bir şey mi oldu?"

"Harika bir tahmin."

Neler olduğunu tahmin edebiliyordu.Kayla'nın uzun bir süre ortada olmadığını fark ettiğinde onu aramıştı.

Kayla ona döndüğünde yüzünde gergin bir ifade vardı.Mavi gözlerinde hem öfkenin ateşi hem de buzun soğukluğu vardı. "Dışarı çıkıp bir taksiye binecektim...Ama kale gibi kilitli bu evin..bir anahtarına bile sahip değilim."Daha sonra derin bir nefes alıp ekledi. "Marlena ile başa çıkabilirim."

"Biraz kaprisli ama çok yetenekli bir oyuncu.Bu yüzden onun sözleşme yaptığı tiyatroya yatırım yaptım...yani onunla sadece profesyonel bir ilişkim var.Hepsi bu."

Gözlerinde ki buz erimeye başlamıştı ama öfke ateşi hala parlamaya devam ediyordu. "Belki bunu ona da söylemelisin."

"Zaten söyledim.Benimle ilk sözleşmesini imzalamadan önce."

"Ama ortada bir sorun var." Kayla tatlı bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Marlena sınırları anlamış gibi görünmüyor." Onun koyulaşmış gözlerine alaycı bir şekilde baktı. "Herhalde şimdi de onun cinsel arzularına hakim olmadığı için seni istediğini ve bunu bir çeşit meydan okuma olarak gördüğünü söyleyeceksin."

"Bu çok doğru bir tahmin."

Onun sözleri bittiğinde Kayla hiç konuşmadan arkasını döndü ve kapıyı açtı.

"Yatak odası kuralları hala geçerli."

"Hayır."

"Benimle kavga etmek mi istiyorsun?" Duardo'nun ses tonunda gizli bir tehdit vardı.

"Fiziksel olarak asla kazanamam." Ama bu bile onu denemekten vazgeçirmeyecekti.

Duardo da bunun farkında olduğu için onu durdurmadı.Ancak uyuduktan sonra onu kucaklayıp ait olduğu yere getirecekti.

Duardo onu aramaya çıktığında şafağın çökmesine birkaç saat vardı.Kayla saklanmaya gerek görmemiş,birkaç kapı ötedeki odalardan birini seçmişti.

Koridordan yansıyan loş ışığın altında öyle huzur dolu görünüyordu ki..Bir an için neredeyse onu öylece bırakıp gitmeyi düşündü.

Ama Kayla'yı yanında uzanacağı bir uzaklıkta istiyordu.Onun beline,bacaklarına dokunabileceği saçlarından öpebileceği bir uzaklıkta...

Eğer çok dikkatli davranırsa,onu uyandırmadan götürmeyi başarabilirdi.Uyanırsa da bir şekilde bununla başa çıkacaktı.

Kayla rüyalarının içinde kaybolmuştu.Her şey o kadar güzeldi ki,bu rüyadan çıkmayı hiç istemiyordu.Bu yüzden gerçekçe dönerken dudaklarından itiraz dolu bir mırıltı yükseldi.

Güçlü kollar tarafından tutulduğunu ve yavaşça yanına hızla çarpan bir kalp sesi duyduğunu fark etti.Bir kaç dakika sonra pozisyonunu değiştirdi tamamen uyandı.rtık nerede ve kiminle olduğunu biliyordu.

"Hiç kuralına göre oynamıyorsun" dedi ellerini yumruk yapıp onun omzuna vururken.Bu arada Duardo da onu kendisiyle birlikte yatağa yatırmış ve üzerlerini örtmüştü.

"Hadi uyu"

"Rüyamı mahvettin." Sesi kendi kulaklarına bile fazlasıyla huysuz geliyordu.

Duardo onu kendisine çekip başını göğsüne yasladı. "Yeni bir rüya görmeni sağlayabilirim."

"Duygusal olarak şantaj yapıyorsun."

"Uyu querida."

Şaşırtıcıydı ama Kayla gerçekten hemen uyudu.Sabah uyandığında ise Duardo çoktan işe gitmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Her gün yeni bir umuttu.Kayla buna olan inançla yataktan kalktı ve giyindi ve geciken kahvaltısını yapmak üzere aşağı indi.

Bu gün gerçekten çok güzeldi.Hava pırl pırlıdı,güneş parlıyordu.

Kahvesini bitirmek üzereyken Spence'yi gördü. "Ne zaman hazır olacaksın?"

"Beş dakika içinde."

"O zaman arabayı evin önüne getireyim."

Mağazaya girerlerken Kayla o gün yapacağı işlerin listesini inceliyordu.Mağazaya vardıklarında o kadar yoğun çalıştı ki öğle yemeğini ancak Spence'nin uyarısıyla hatırladı.Onun getirdiği sandviçleri yedikten sonra aynı hızla çalışmaya devam ettiler.Ancak saat dördü gösterdiğinde Spence o günkü çalışmalarını bitirmelerini istedi.

"Daha bir saat çalışabilirim" diye itiraz etti Kayla yemek için hazırlanmak için yeterince zamanı vardı.

"Bir randevumuz var."

Kayla bir an düşünerek kaşlarını çatı. "Ben hatırlamıyorum."

"Duardo'nun talimatları,ihtiyacın olan şeyleri al.Ben buraları kilitleyip kalanları getiririm."

Her şeyi...eşantyonları,bilgisayarı...

"Nereye gidiyoruz" diye sordu Kayla eve giden yola sapmadıklarını görünce.

"Neredeyse geldik."

Arana Porche bayisinin önünde durunca,satıcılardan biri inmesine yardım etti ve gri renkli bir arabanın yanına getirdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Spence onun şaşkın haline bakıp gülümseyerek "Senin.Tabi rengini beğenmediysen..."

Tabi ki beğenmişti. "Eve kadar sürebilir miyim?"

Kayla uzun zamandır araba kullanmamasına rağmen trafikte su gibi ilerliyordu.Eve gelip garaja girdiklerinde Spence ona iki anahtarla birlikte kumanda aletini uzattı.

"Bunlara ihtiyacın olacak."

Sonra kendi arabasından Kayla'nın eşyalarını alarak çalışma odasına götürdü.

"Bu günkü yardımların için teşekkür ederim.Her şey için... " Sonra burnunu kıvrarak ekledi. "Sakin işin olduğun için bunu yaptığını da söyleme."

Kayla hemen yukarı çıkarak duş aldı ve sabahlığını giydi.Yatak odasına döndüğünde Duardo üzerini değiştirmişti.

Onu görmek bile kalp atışlarını hızlandırıyordu.

"Günün nasıldı?" diye sordu Duardo ceplerini boşaltırken.

"Yoğun,bir sürü şey yaptık." Gözleri karşılaştı. "Araba için teşekkürler."

"Öyleyse...et." Duardo'nun gözlerinde yaramaz pırıltılar dolaşıyordu.

"Zamanımız olduğunu sanmıyorum...yani birazdan yemeğe gideceğiz."

"Belki basit bir öpücük..zamanımız olana kadar beni idare eder."

"Tamam" Bütün yapması gereken ona doğru birkaç adım atıp dudaklarına öpücük kondurmaktı.Bu kadar kolay ve basitti.

Ama Duardo ile hiçbir şeyin bu kadar basit olmayacağını bilmesi gerekirdi.Duadıkları buluştuğu anda ikisi de yiyecekleri yemeği ve az önce konuştuklarını unutmuşlardı.

Duardo'nun tecrübeli elleri sabahlığının bağını açıp bedenini okşamaya başladığında Kayla kendini ona bırakmıştı.

Kayla'nın aklında ki tüm kötü düşünceler silinmişti.Sadece Duardo ile o anı yaşamak istiyordu.

Aslında Duardo'nun aşkına ve sadakatine de sahip olmak istiyordu.Ama bunu yapabileceğinden emin olmadığı için,elindekilerle yetinmekten başka çaresi yoktu.

Paylaştıkları şey gerçekten çok güzeldi.Böyle zamanlarda Kayla her şeyin yolunda olduğuna inanıyordu,sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibi.

Eğer o zamanlar ilişkilerine devam etmiş olsalardı şimdi bir çocukları olurdu.Acaba Duardo çocuk sahibi olmayı düşünüyor muydu.Belki de bu evliliği kendine bir varis kazanmak için istemişti. Kazayla doğum kontrol haplarını almayı unutsa ne olurdu acaba?

Haifçe ürperince Duardo onu kucağına alıp banyodan çıkardı. "Bu ürünler on üzerinden onu hak ediyor" dedi.Eğilerek burnuna küçük bir öpücük kondurdu. " Tabi senin değer in ise paha biçilmez."

"Teşekkür ederim."

Duardo'nun dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Aynı performansı tekrar yaşayabiliriz." Kayla güçlkle yutkundu. "Bu gece olmaz." Duyguları bunu kaldırmazdı.

"New York dan döndüğümde."

Kayla soran gözlerle ona baktı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın erkenden.Bu hafta burada olmayacağım."

Onunla gelip gelemeyeceğini sormak istedi...ama burada yapması gereken bir sürü iş vardı. "Seni özleyeceğim" sözleri dudaklarından döküldü.Ona böyle söylemeyi planlamamıştı.Ama Duardo'nun yüzünde ki sıcak gülümsemeyi görünce damarlarında alevlerin yanmaya başladığını hissetti.

Duardo'nun onu kurulama işi bitince onu yatağa götürdü. "Uyku zamanı"

Gerçekten de uykusu gelmişti.Oysa kendini yorgun hissetmiyordu.Yatağa yatar yatmaz uykuya daldı.Yanında yatan adamın kendisini izlediğinin farkında bile değildi.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 23, 2007, 06:05:44 ÖS

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Her gün inanılmaz bir yoğunlukta geçmeye başlamıştı.Yavaş,yavaş sipariş edilen ürünler gelmeye başlamıştı.Gelen malzemeler mağazanın arka odasına yığılıyordu.Daha sonra Kayla onları açıyor,listeden kontrol ediyor ve tozlanmasınlar diye tekrar paketliyordu.

Marangozlar iki odayı birbirine bağlamış,seramikler döşenmiş,ardından da boyacılar içeri girmişti.Hepsi bittiğinde mağazaya konacak eşyalar gelecek ve yerleştirilecekti.

Bütün bu işlerle Spence ilgileniyordu,her ayrıntının üzerinde titizlikle duruyordu.Kayla da her sabah erkenden kalkıp mağazaya gidip yapılanları inceliyordu.

Duardo her gün toplantılar ve görüşmeler arasında ya onu arıyor yada mesaj çekiyordu.Bunlar genelde kısa oluyordu.

Gece saatleri genelde en kötüsüydü.Dönüpte ona uzanmak istediği her seferde..yatağı boş bulduğunda onu,teninin sıcaklığını ne kadar özlediğini bir kez daha anlıyordu.Ancak konuştuklarında özlemine sesine yansıtmamak için büyük çaba harcıyordu.Onun sesini duymaktan bile ne kadar etkileniyordu.Neyse ki Duardo'nun bundan haberi yoktu.

Tüm kalbini ve ruhunu ona vermekten ve onun kollarında erimekten başka istediği bir şey yoktu.Ne yazık ki bunu ona söyleyecek cesareti de yoktu.

En iyisi onun önerdiği şeyleri kabul etmek ve ulaşılamayacağı istemekten vazgeçmesiydi. Mağazanın açılış planları neredeyse tamamlanmıştı,reklam işi organize edilmişti.Davetiyeler postaya verilmeye hazırıdı.Yarın her şey yeniden kontrol edilecek ve yerleştirmeye karar verilecekti.

Açılışa gelenlere verilmek üzere küçük hediye paketleri hazırlanmıştı.Yarın hediye paketlerinin içine neler konulacağına karar verilmesi de gerekiyordu.

Günler geçtikçe heyecanı daha da artıyordu.

Bu işte başarılı olması,kendini ispat etmesi ve Duardo'ya borcunu ödemesi gerekiyordu.Bu bir gurur meselesiydi ve bunu başarmakta kararlıydı.

Çarşamba günü de diğer günler gibi başladı.Kayla erkenden kahvaltısını ettikten sonra mağazaya gitti.Ürünleri paketledikten sonra renklerine göre raflara dizmeye başladı.Kendini öyle kaptırmıştı ki nasıl öğle oldu anlamadı bile.Öğle yemeği için dışarı çıktığında hediye paketleri için renkli

kurdaleler ve küçük torbalar da aldı.

Saat iki gibi Spence de gelip ona yardım etmeye başladı.Şansı yardım ederse akşama kadar yerleştirme işini bitirmeyi planlıyordu.

Zaman ilerleyip Spence saati gösterdiğinde "Az kaldı" dedi Kayla. "Sen git.Ben işimi bitirince Jacob'a uğrayacağım.Saat sekizde evde olurum."

"Ben de kalacağım."

"Neden? Buna iç gerek yok."

Spence'nin yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Duardo..."

"Kapalı kapılar arkasında olacağım.Arabam hemen köşede.Özel bir alarm taşıyorum." Etkiyi daha fazla artırmak için devam etti. "İki yıldan fazladır her gece geç saatlerde metrodan eve yürüdüğümü unutuyorsun.Merak etme,bir şey olmayacak."

"Hastaneye giderken beni ara."

"Tamam.Hadi eve git."

Spence gittikten sonra Kayla kapıyı kilitleyip bir süre daha çalıştı.Bir saat sonra epey yol kat etmişti.Kısa bir ara vererek Jacob'u aradı.Tam telefonu kapatmışken yeniden çaldı.Bu kez arayan Duardo idi.Onun sesini duyunca içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. "Merhaba."

"Mağaza ne alemdе?"

Demek iş konuşacaklarırdı.Peki bunu yapabilirlerdi. "İyi,ya senin işlerin nasıl gidiyor."

"Gergin."

"Anlaşılan adamları zorluyorsun?"

Duardo yumuşak bir kahkaha attı. "Sadece taktiklere başvuruyorum." Birden arkadan gelen bir araba kornası,Duardo'nun sözünü kesti. "Araba kullanmıyorsun ya!"

"Hayır" dedi Kayla aceleyle. "Ses dışarıdan geliyor."

"Nereden dışarıdan?" Duardo'nun sesi gereğinden sakın geliyordu.

"Mağazanın dışından."

"Spence'yi telefona ver."

"Kahretsin! "O gitti."

"Sen mi gönderdin?"

İnkâr etmenin yararı yoktu. "Evet."

"Hemen orayı kapatıp ayrıl."

Kayla'nın telefonu tutan parmakları gerildi. "Anlayamadım."

"Dediğimi yap."

"Mantıksız davranıyorsun."

Kayla onun öfkesini dizginlemeye çalıştığını telefonun diğer ucundan bile anlayabiliyordu.

"Kayla...."

"Tamam.Yapılmış bil." Duardo'nun bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapattı.

"Kahrolası küstah adam.Onun sözlerine rağmen yarım saat daha çalıştı.Ama sonra Spence'yi düşünerek bırakmaya karar verdi.Kapıları kilitleyip arabasına doğru yürüdü.Ancak aniden biri ona çarpınca dengesini yitirdi ama adam hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Kayla yürüyüşüne bakarak onun erkek ve genç bir adam olduğunu söyleyebilirdi.Omzunu silkerek arabanın yanına geldi,çatmasından anahtarını çıkardı,alarmı açtı ve o sırada koluna sıcak bir sıvının aktığını fark etti.

Kan...Peki ama neresi kanıyordu.

Kanayan yerine baktığında kaburgalarının altında uzun bir kesik olduğunu gördü.Üstündeki buluz kana bulanmıştı.Sonra keskin bir acı hissetti.

Neler oluyordu?Demin ona çarpan budala onu bıçakla yaralamıştı.Ama çantasını almaya çalışmamıştı.Peki öyleyse..neden?

Çantasından bir mendil çıkardı,kanı durdurmak için yaranın üzerine bastırdı.

O sırada Spence gelip arabayı yanına park etmişti.

"İşte şovalye de geldi" diye mırıldandı Kayla.

"Ama zamanında değil." Spence onun yaralandığını görür görmez hemen mendilini çıkarıp yaranın üzerine kompleks yapmaya başladı. "Dikiş atılması gerek." Onun elinden anahtarı alıp arabayı kontrol ettikten sonra kilitledi,sonra Kayla'yı kendi kullandığı arabaya götürdü.

Aceleyle özel bir hastaneye gittiler.Doktor Kayla'ya ilk müdahaleyi yapıp dikiş atarken,Spence de

önce polise telefon açtı.İkinci telefonu açtıktan sonra da telefonu Kayla'ya uzattı. "Duardo" İşte bu harika.Şu an en çok ihtiyacı olan şey..." Ben iyiyim" dedi sözü uzatmadan. "Bu tartışılabilir.." Sesi gereğinden fazla sakın çıkıyordu.Öyle ki Kayla ürperdiğini hissetti. "Doktor sana ilaç ve uyumana yardımcı olacak bir şeyler verecek.Onları almayı unutma,guerida.Spence sana geri kalanını söyler."

"Bunu yapamaz." Bir saat sonra Kayla önünde ki yemek tabağını ileri itmişti.Bütün iştahı gitmişti. "Böylesi daha iyi.İlanlar hazırlanacak ve yarın postalanacak.Ayrıca mağazanın pencerelerine de açılışın iki hafta gecikeceğini bildiren posterler yapıştırılacak."

"Ama...?"

"Aması falan yok."

"Saçmalıyor."

"Sadece korumaya çalışıyor."

Kayla'nın mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Saçma"

"Ona yarın kendin söylersin."

"Ne demek.... yarın? Pazar gününe kadar dönmeyecek."

Spence saatini kontrol etti. "Şu anda uçağa biniyor olmalı."

"İşini yarım bırakmasına hiç lüzum yoktu.Bu sadece bir tesadüftü.Her yerde herkesin başına gelebilir."

"Ancak sen çok zengin bir adamın karısısın ve son zamanlarda basında çok yer aldın.Bu düşündüğünden çok daha hassas bir konu olabilir.Bu yüzden koruma altında olmalısın."

Kayla'nın gözleri bulutlandı. "Bunun kasıtlı bir olay olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Duardo'nun ülke dışında olduğunu bilen birileri olabilir."

"Düşmanları mı var?"

Çok saçma bir soruydu.Onun gibi gençliği sokaklarda geçirmiş,son rada çok zengin olmuş birinin tabi ki düşmanları olacaktı.

Spence konuştuğunda kelimeleri özenle seçiyordu. "Onun yokluğu,seni kullanarak ona ulaşmak için bir yol olarak kullandılar diyelim..."

Yanılıyorsun dedi Kayla içindenBen sadece ona karşı yanlış davrandığım için intikam aldığım biriyim...Onun umurunda bile değilim.

Şuanda onunla gerçekten ilgilenen biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. "Jacob'u arayacağım" dedi.

"Sonrada duş alıp yatacağım."

Spence ona küçük bir paket uzattı. " Ağrı kesici ve uyumana yardımcı olacak ilaçların.Yatmadan önce al."

Ilık su üzerinde ki gerilimi almasına yardımcı oldu.Daha sonra sabahlığını giydi,cep telefonunu aldı ve kendini yatağa fırlattı.

Üçüncü çalıştan sonra Jacob telefonu açtı.Onun sesinden iyi olmadığını anlayınca telaşla sordu.

"Ne oldu?"

Kayla olanları hafifleterek kardeşine anlattı.Sonra kardeşini dinlemeye başladı.

"Sence Duardo neden eve geri dönüyor."

"Benim yüzüme bağlamak için.." Kayla kardeşinin kendisini onaylamasını beklerken tam tersi bir tepki gelmişti.

"Hiç sanmıyorum..Seninle neden evlendiğini merak ediyor musun?"

Hem de her gün. "Bana sözünü geçirebilmek için."

"seninle ilgilenmekten vazgeçmemiş olamaz mı?"

"Ah tabii..bu da bir ihtimal." Yazın kar yağması ne kadar büyük bir ihtimalse.

"Bir kör bile ne kadar özel bir şey paylaştığınızı anlayabilir."

Kayla kalbinde derin bir acı hissetti. "Belki...Ama o eskidendi."

"Babamız bencinin kibirlinin biriydi."

"Hey" dedi Kayla. "Ölmüş birinin ardından böyle konuşma."

"Bizi kendine saklamak istedi.Ben henüz onu kaygılandırarak kadar büyümemiştim,ama sen büyümüştün.Senin hayatını mahvetti." Nefes almak için duraksadı. "Sonra kendi fişini çekti ve kalanlarla uğraşma işini sana bıraktı."

"Bu çok acımasızca bir yargılama."

"Ama doğru."

Kayla bir an tereddüt ettikten sonra "Duardo'yu motive eden şeyin intikam duygusu olduğuna inandım."

"Belki de yanılıyorsun."

"Yanıldığımı hiç sanmıyorum."

"Ona yaklaşmanı beklediği için mi?" Kayla cevap vermeyince Jacob devam etti. "Senden vazgeçebilirdi ama yapmadı."

Ama ona şartlar koştı ve Spence'yi de arkasına koydu.

"Sahip olduğun her şeyi sana geri verdi."

Aşkı dışında.

"Dükkanın açılışını erteledi" diye mızıklandı Kayla.

"Çok mantıklı! Polisten haber gelmesi ve iyileşmek için beklemek zorundasın.Bu olaydan sonra geçirdiğin şoktan bahsetmiyorum bile..."

"Tanrı Aşkına! Sende bana kırılacak bir porselenmişim gibi davranma."

"İyi bakıldığını bilmek insanın içini rahatlatıyor."

Evet,iyi bakılıyordu,ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

"Biraz uyu" diye önerdi Jacob. "Hiçbir şey düşünme,sabah beni ara."

"Tamam iyi geceler."

Kayla telefonu kapattığında saatine göz attı,ona yaklaşıyordu.Bir bardak su alıp Spence'nin verdiği ilaçları içti.

Aslında çok fazla ağrısı yoktu,aklı uyuyamayacak kadar da karışıkı.

Eline bir kitap alarak iki sayfa okudu.Sabah uyandığında hatırladığı son şey de buydu.Sabah mahmurluğunu üzerinden atmak için gerindiğinde bir acı hissetti.

Yara...dikişle...Birden dün yaşadıkları bütün canlılığıyla gözünün önüne geldi.Dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp giyindi.Kahvaltı yapıp biraz ağrı kesici aldıktan sonra günün geri kalanıyla yüzleşmeye hazır olacaktı.

Mari onun çevresinde tıpkı bir anne kaz gibi dolanıp duruyor,Josef onun sağlığıyla ilgileniyor,Spence her an yanında olup ona yardım edebilmek için çırpınıyordu.Öyle ki Kayla bir an gözlerinin dolduğunu hissetti.

Kahvaltıyı terasta yapmaya karar verdi.İkinci kahvesini içerken Jacob aradı.Polis saat dokuzda gelerek bir saat boyunca ona sayısını hatırlamadığı kadar soru sordu.

Öğle vakti geldiğinde dinlenmesi gerektiğini söyleyen sözleri umursamayarak çalışma odasına gitti.Şuanda ihtiyacı olan tek şey bir şeyler yaparak oyalanmaktı.

İşte Duardo onu bu halde buldu.Bir süre sessizce onun bilgisayarda çalışmasını seyrederek,görüntüsünü beynine kazıdı.İçi karmakarışık duygularla doluydu ve onları kontrol etmek için büyük çaba harcıyordu.

İyi görünüyordu,sadece biraz solgundu.Onun kendisinden çok daha iyi bir gece geçirdiğini ve uyuduğunu umuyordu.Havaalanından taksiyle gelene kadar telefonla konuşmuştu.Önce Spence'yi arayıp gelişmelerle ilgili bilgiler almış,sonra da sayısını hatırlamadığı kadar insanı arayıp küçük iyilikler istemişti.

Eğer şüpheleri doğruysa....Gerçi bunları ortaya çıkarmak biraz zaman alacaktı ya....Neyse ki Kayla hastaneye gittiği an harekete geçmişti.

Kapının kapanma sesi Kayla'nın dikkatini çekti.Başını kaldırdığı anda Duardo'nu gözlerini ona dikmiş halde masaya doğru geldiğini gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Varlığı etrafa inanılmaz bir güç yayıyordu ve Kayla ondan yayılan gerilimin farkındaydı.

"Sana da merhaba"

"Şu bilgisayarı kapat."

Kayla bütün gün bu anın gelmesini beklemiş,saatler bir türlü geçmek bilmemişti. "Dönmek için acele etmene hiç gerek yoktu.Ben iyiyim...gerçekten."

"Eminim öylesindir.Gözlerinin altında ki siyah halkaları da ben hayal ediyor olmalıyım."

"Sanırım aynada kendinin nasıl görüldüğüne bir baksan iyi olur."

Duardo'nun çenesinde bir kas seyirdi. "Yeniden başlaya bilir miyiz?"

"Daha nazik bir şekilde."

Duardo masanın etrafında dolanarak bilgisayara eğildi,kaydet tuşuna bastıktan sonra kapattı.

"Sakin yapma..."

"Yaptım bile..."

Duardo ona fazla yakındı.Hem de çok fazla...Ona dokunursa paramparça olacaktı.

Bir süre başını önüne eğmiş vaziyette öylece kaldı.Duardo'nun bakışlarını üzerinde

hissediyordu.Duardo onun yüzünü kendine çevirip yumuşakça öpünce gerçekten parçalara ayrıldı.

Duardo başını kaldırdığında ne kadar saklasa da nemlenen gözlerini görmesini engelleyemedi.

Duardo son derece nazik bir şekilde elinden tutup ayağa kaldırdı ve kapiya yürüdü.

"Duardo..."

"Duş alıp üzerimi değiştirmeye ihtiyacım var."

"Benim bununla ne ilgim var?"

"Başlangıç olarak...şu kapanmayan ağzını kapayarak biraz dinlendirebilirsin." Bu arada holü geçip merdivenlere yönelmişlerdi.Odalarına ulaştıklarında Duardo onu içeri sokup kapiyu kapattı.

Üzerindekileri çıkarırken Kayla dikkatle onu izliyordu. "Beş dakika tamam mı?" dedi Duardo

banyoya yönelerek.Saniyeler sonra Kayla banyodan gelen su sesini duydu.

Aslında burada kalmaması gerektiğini biliyordu.Ama çıkarsa Duardo'nun gelip onu bulacağını

biliyordu.En sonunda pencereye gidip dışarıyı seyretmeye başladı.

Suyun sesinin kesildiğini ve Duardo'nun yanına geldiğini duyduğunda hala pencerenin

kenarındaydı.Duardo arkasına gelip ellerini omzuna koyduğunda gerildi.İlık nefesi saçlarını

yalıyor,ensesine dokunan yumuşak dudaklar bedenine tatlı sıcaklık veriyordu.

"Gelip benimle yatmaya ne dersin?"

"Ama şimdi öğleden sonra?"

"Ne olmuş yani?"

"Uyuman gerek."

"Uyuyacağım...Biraz sonra." Onu çevirerek kendine döndürdü.Yüzünden ne düşündüğü

anlaşılmıyordu. "Ama önce..." Yavaşça onun buluzünün düğmelerini açmaya başladı. "Bunu

görmem gerek" Son düğmeyi de açarak pamuklu kumaşı geri çekti.Yaranın üzerinde ki gazlı bezi

ve bantları dikkatli bir şekilde açtı.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 24, 2007, 01:05:14 ÖS

Yarası fazla derin değildi,ama bıçağın ucu kasları zedeleyerek kaburgalarına kadar gelmişti.Kayla yaranın nasıl görüldüğünü biliyordu.Tendürdiyot,dikişler,şişmiş ve zedelenmiş teni....Yara iyileşse bile ömür boyu izini taşıyacaktı.

Duardo yarayı yeniden bantlarken öfkeyle gözleri parladı. "Bunu yapana bulana kadar,bu işin peşini bırakmayacağım."

Kayla boğazına bir şeylerin tıkanıldığını hissetti.Kalbi delicesine atmaya başlamıştı.Duardo'nun öfkesi karşısında neredeyse bu işi yapan kişi için üzülecekti.Saatlerce uçmuş olmasına rağmen öfkesi hiç azalmamış gibiydi.

Acaba Jacob haklı olabilir miydi? Bu düşünce aklını karıştırdı.

Ama Kahretsin! Duardo bu konuda hiçbir şey söylememişti.Ancak kendisi de söylememişti.

Çenesini kavrayan bir elle,onun gözlerinin içine baktı. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

Hangi Konu? Seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili olan mı?Yoksa seni sevmekten hiç

vazgeçmediğimin hakkında mı?Yada.... beni sevip sevmediğin ile ilgili olan mı?

Bu şekilde düşünmenin hiçbir yardımı olmayacaktı.

"Yolculuğunu kısa kesmek zorunda değildin." Evet bu güvenli ve sıradan bir konuydu.

"Tabi ki kesmek zorundaydım." Elleri yavaşça onun saçlarının arasından geçerken,dudaklarına

doğru eğildi.Bu öyle yumuşak,öyle tutkulu bir öpüştü ki,Kayla da kendini ona bıraktı.

Öpüşmeleri yavaşlamaya başladığında Duardo dikkatli bir şekilde onun üzerindeki kısımları çıkardı.Elleri pantolonuna doğru yöneldiğinde Kayla'nın ağzından istekli bir inleme döküldü.

"Lütfen..."

"Sabret,querida."

Tanrım daha ona henüz dokunamamış olmasına rağmen bedeni ateşleri içinde kavrulmaya başlamıştı bile...

Duardo istekle pantolonunu çıkardı.Çok geçmeden iç çamaşırları da pantolonun yanında ki yerini almıştı.

"Kendini bana bırak querida,buna öyle çok ihtiyacım var ki!"

Kayla parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirken başka türlü davranmasının zaten imkanı yoktu.

Gözlerinden yaşlar aşağı süzölmeye başladı.Böyle cırlıçıplak yatarken kendini tamamen onun hissediyordu.

Her zaman olduğu gibi...ve her zaman olacağı gibi...

Peki Duardo bunu biliyor muydu?

Tanrım,nasıl bilmezdi.

Küçük öpücüklerine bedeninin gösterdiği tepkileri anlamaması imkansızdı.

Onun yüzünü avuçlarının arasına alarak sevgiyle öptü.Onu tüm kalbiyle seviyordu ve bu öpücökle sanki bunu anlatmak istiyordu.

Öpüşmeleri Duardo'nun isteksizce geri çekilmesiyle sona erdi.Ancak Duardo'nun ona bakan gözlerinde farklı bir şey vardı.

"Benimle kal querida" dedi yalvarırcasına.Sonra yatak örtüsünü çekerek üzerlerine örttü.

Birkaç dakika sonra Duardo uyumuştı.Kayla gün ışığı kaybolup hava tamamen kararana kadar onunla yattı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Çok güzel bir sabahtı.Sabah kahvelerini içerlerken güneş yakıcılığını göstermeye başlamıştı.

Kayla ikinci kahvesini içerken karşısında oturan adamı incelemeye başladı.Duardo inanılmaz derecede zinde görünüyor.Ancak gözlerinde akşam ki istek yoktu.

"Kahveni bitir" dedi Duardo üşengeç bir tavırla. "Eşyalarını toplaman gerek.Spence bir saat sonra bizi havaalanına götürecekt."

Kayla şüpheyle ona baktı. "Şaka yapıyorsun,değil mi?"

"Brisbane'ye uçakla gideceğiz,sonra da Noosa'ya kadar arabayla gideceğiz."

"Bunun bir nedeni var mı? Yani şehir dışına çıkmamızın farklı bir nedeni?"

"Benimle birlikte birkaç gün geçirmeye itirazın mı var?"

"Güneş,sahil,deniz,en lüks restoranlar...Sanırım bunların yanında sana dayanmak pek güç olmaz."

Kayla'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Gracias..." Duardo onun yanında ki merdivenlere yöneldiğinde tekrar hatırlattı. "Bir saatin var Kayla."

Kayla'nın hazırlanması fazla sürmedi. Brisbane'ye olaysız bir şekilde uçtular.İndiklerinde kiralık bir araba onları bekliyordu.

Sunshine kıyılarına gelmeyi uzun yıllar olmuştu.Son gelmesinden bu yana bir çok değişiklik olmuştu.

Okyanusa bakan son derece lüks bir daireye çıktıklarında,Kayla her şeyin büyüleyici olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Çok güzel" dedi bütün içtenliğiyle.

"Teşekkürler."

"Burası da yatırımlarından biri mi?"

Duardo başını sallayarak onayladı. "Bina yeni tamamlandı.Şu aralar özel olarak denetlemek için uygun göründü...Hadi üzerimize daha rahat bir şeyler giyip,caddede yürüyüş yapalım.Sonra da bir restorana gidip akşam yemeğimizi yeriz."

Planladıkları gibi sahilde uzun bir yürüyüş yapıp,balık restoranlarından birinde yemek yediler.Öyle hoş bir ortam öyle güzel yemekler vardı ki,geri döndüklerinde Kayla kendini tamamen rahatlamış hissetti.

Duardo onu yatağa yatırırken seni seviyorum demek öyle kolay geldi ki.Ama sözleri boğazına takılıp kaldı.

Orada kaldıkları süre içinde her gün yürüyüş yapıp yeni yerler,yeni restoranlar keşfettiler,sayırsız alış veriş yaptılar.Dairelerinde oldukları sürede de Duardo diz üstü bilgisayarında çalışırken Kayla ya televizyon izledi yada kitap okudu.

Ama geceler çok farklıydı.Kayla gecelerin hiç bitmesini istemiyordu.

Sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibiydi.Pazar günü evlerine dönerlerken Kayla çok isteksizdi.Ertesi gün Duardo işine gidecekti.Kayla kendini çok huzursuz hissediyordu,bir şeyler yapması gerekiyordu.Mağaza onda alışkanlık halini almıştı,gidip her şeyi kontrol etmek istiyordu.

"Sadece birkaç saat" dedi ertesi gün kahvaltılarını ederlerken

"Hayır."

"Spence'de benimle beraber gelsin."

"Zaten nereye gidersen git seninle birlikte gelecek."

"Koruma görevlisi olarak mı?"

Duardo'nun gözleri oninkilere kenetlenmişti. "Sana zarar vermeye çalışanlar bulunana kadar,evet."

Ayağa kalktı,ceketini giydi,çantasını aldı ve onu öptü. "Kendine iyi bak."

Kayla o günü evdeki çalışma odasında geçirdi.Bir ara Spence'ye bir gelişme olup olmadığını sorduğunda,Duardo'nun bazı bağlantılar kurduğunu ama bir ilerleme olmadığını söyledi.

Akşam yemeğinde Maria Kayla'nın en sevdiği yemekleri hazırlamıştı.Kayla bu harekete çok duygulanmıştı.

Yemekten sonra Duardo çalışma odasına geçerken Kayla oturma odasında biraz televizyon seyretti.Daha sonra yatak odasına gitti ve yatar yatmaz uyudu.

Bir saat sonra Duardo odaya girdiğinde onun huzur dolu haline,dolgun dudaklarına ve kram rengi tenine sevgiyle baktı.Ne kadar da güzeldi.Daha da önemlisi ne kadar güçlü bir kişiliği vardı.Değerleri olan,gururlu biri...

Kimsenin,nedeni ne olursa olsun,ona zarar vermeye hakkı yoktu.Buna izin veremezdi.Çok yakında cevapları bulacaktı.Ve bulduğunda da,bu işten sorumlu olan kişi,onunla karşılaştığına pişman olacaktı.

Üzerini çıkarıp yatağa yatması birkaç saniyesini aldı.Kayla hiç kıpırdamayınca şzerini örtüp iyice yerleşti.

Israrla çalan telefon Kayla'yı telaşlandırmıştı.Duardo telefona cevap verirken doğrulmuştu.Çok geçti..Bu saatte kim,neden arayabilirdi ki?

"Evet...Tabi hemen geliyorum." Duardo'nun sözleri korkusunu daha da artırdı.

"ne oldu?" Kayla'nın bu soruyu sorması kaçınılmazdı.

Duardo hemen yataktan kalkarak,aceleyle üzerine bir kot pantolon ve tişört geçirdi. "Bir süre dışarı çıkacağım.Sen uyumana devam et."

"Ya tabii.Senin nereye neden gittiğini bilmeden bunu kolayca yapabilirim sanki.."

Er yada geç gerçeği öğrenecekti.En iyisi bunun onun ağzından duymasaydı. "Arayan polisti.Bir yangın çıkmış."

Kayla'nın yüzü bembeyaz kesilmişti.Gözleri irileşmiş halde ona bakıyordu. "Mağazada mı?"

"Evet"

"Ben de seninle geliyorum." Kayla çoktan yataktan fırlayıp giyinmeye başlamıştı bile.

"Tabi ki gelmiyorsun."

"Sıkıysa durdurmayı dene...Ya seninle birlikte geleceğim yada seni takip edeceğim.Seç..."

Duardo'nun ona boyun eğmekten başka seçeneği yoktu.Double Bay'a ulaştıklarında havada yoğun bir duman kokusu vardı.Mağazanın olduğu caddeye geldiklerinde iki itfaiye arabasının yangını söndürmeye çalıştığını,iki polis arabasının da trafiği kestiğini gördüler.

Etrafta,koşuşan bağırان insanların sesleri dolaşıyordu.İtfaiye yangını kontrol altına almış gibi görünüyordu.

Duardo ona arabada kalmasını söyleyerek polislerin yanına gitti ve kendini tanıttı.Dedektif ona kısaca bilgi verdikten sonra olay yerinden kaçan birinin yakalandığını ve tutuklandığını söyledi. Yangın sonrası durum hiç de iç açıcı görünmüyordu.Küçük bir evden dükkana çevrilmiş binanın tavanı çökmüş,ayakta kalan duvarlar ise isten simsiyah olmuştu.

Duardo kendi güvenlik elemanlarının bu işi takip edeceğini,elde ettikleri bilgileri onlarla

paylaşacağını söyledikten sonra polisin yanından ayrıldı.Burada yapabilecekleri bir şey yoktu. Arabadan inip çaresiz gözlerle yanan binaya bakan Kayla'yı arabaya bindirdi.Emniyet kemerini takıp dudaklarına çok şey anlatan bir öpücük kondurdu. Sahiplenici,duygusal ve inanılmaz güzel....

"Bu ne içindi?"

"Kafanı uzaklaştırmak için."

"İşe yaramadı."

Duardo sürücü koltuğuna geçerek motoru çalıştırdı ve eve doğru yola koyuldu.

Kayla hala olanlara inanamıyordu. "Böyle bir şeyi kim yapabilir?"

"Tutukladıkları genç,daha önce sana zarar vermek isteyenle aynı kişiye,ona bunun için para veren kişiyi söylemesi uzun sürmez." Duardo böyle olacağından emindi.

Kayla tüm bedeninin uyuştüğunu hissediyordu.Ona kim bu kadar nefret besleyebilirdi ki?Neden? Duardo'nun karısı olduğu için mi?Ama bu hiç mantıklı değildi ki.Aklına gelen tek mantıklı gerekçe bunu yapan kişinin akıl hastası olduğuydu.

Eve geldiklerinde Duardo onun yatak odasına çıkmasına yardım etti.Onun ne kadar üzügün olduğunun farkındaydı.

Onun elini yakalayarak dudaklarına götürdü. "Tuğlalar,keresteler,taşlar,boyalar...Yenileri yapılabilir.Stoklara gelince..Hepsi yeniden alınabilir."

"Ama onlar benim stoklarımdı." Benim hayalim...İşim...Şimdi işin bütün büyüğü kaçmıştı.

Duardo onu soyup yatağa yatırdıktan sonra ,kendi kıyafetlerini de çıkartıp yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı...Ve uyuyana kadar öyle tuttu.

Konu Başlığı: Ynt: paranın gücü / helen BIANCHIN

Gönderen: monalizasmile üzerinde Ağustos 24, 2007, 02:09:32 ÖS

FİNAL

Cep telefonu çalınca Kayla homurdandı.Otomatik olarak açtı.

Yangının üzerinden iki gün geçmişti.O süre boyunca evdeki çalışma odasında kalmış,sigorta şirketlerine ve polislerle olanları anlatmış ve her şeyi gözden geçirmişti.

Bürokratik işlerle ilgilenmiş ve aklı sürekli meşgul olmuştu.Ve fazlasıyla çok düşünmüştü.

"Kayla?"

İsmi duymak birden onu kendine getirdi.

"Spence seni büroma getirecek."

Duardo inanılmaz derecede resmi konuşuyordu.

"Şimdi mi?"

"Evet şimdi." Duardo telefonu kapatınca hattın kesildiğini gösteren metalik ses duyuldu.

Tanrım..Ne merhaba,ne de hoşça kal demişti.Tam onu yeniden aramak üzereydi ki kapı çalındı.

Kapıyı açtığı anda karşısında Spence'yi gördü.

"Kapının önündeki araba seni bekliyor."

"Bu kadar mı?" Ne soru sormak ne de vereceği cevabı beklemek yok muydu?

"Duardo durumun çok acil olduğunu söyledi."

"Ben de öyle tahmin ettim." Kayla ona öfkeli gözlerle baktı. "Çantamı alıp geliyorum." Kayla'nın Spence'nin yanında ki yerini alması çok sürmedi.

Trafiğe kapılmadan Duardo'nun işyerine vardılar.Duardo'nun sekreteri kapıda onları bekliyordu.

"Sizi bekliyorlar" diye onlara yolu gösterdi.

Kadının onlar demesi Kayla'nın dikkatini çekmişti.Bir dakika sonra Duardo'nun ofisinden içeri girdiklerinde Kayla'nın ilk dikkatini çeken şey Duardo'nun hemen karşısında oturan kadın oldu. Marlena.

Duardo yerinden kalkıp onun yanına gitti ve eğilerek dudaklarından öptü.Bu öpücük,buraya kaba bir şekilde çağırdığı için sessiz bir özür müydü?

Spence de içeri girerek kapıyı kapattı.İşte bu çaok garipti.

"Duardo" diye çıkıştı kadın. "Şu anda yaptığımız işte karının varlığının gerektiğini sanmıyorum."

Sonra da kasıtlı olarak ekledi. "Yoksa resmi kahyan mı demeliyim?"

Duardo Kayla'nın ellerini tutarak dudaklarına götürdü. "Tam aksine gerekiyor" dedi kadına cevap olarak.

"Keşke bunu daha önceden söyleseydin, hayatım. Beni tam yarım saatir bekletiyorsun. Yeni sözleşmeyi okudum. Gayet iyi. Neden şunu imzalamıyorum, asistanında şahit olabilir. Daha sonra da giderim."

"Çünkü bu sözleşmeden vazgeçiyorum ve hükmü olmadığını söylüyorum."

"Anlayamadım."

Duardo Kayla'nın elini bırakarak döndü ve masada ki kalın kağıt yığınının parça parça alarak yırtmaya başladı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Duardo yeniden elini tutarken kadının diva halinden sıyrılmasını ilgiyle izliyordu. Tanrı aşkına burada neler oluyordu?

"İstesem hafızanı tazeleyebilirim." Duardo'nun sesinde tehlikeli tınılar vardı. "Bryan Melntre...İki bin dolar..Karıma zarar vermesi için verdiği talimatlar."

"Neden bahsettiğin hakkında en küçük bir fikrim bile yok."

"Beş bin dolar. Gecenin bir yarısı karımın mağazasının yakılması.."

"Tanrı aşkına buna inanıyor olamazsın." Marlena dehşet içinde elini kalbine götürdü. "Biz dostuz. Hatta dosttan daha ileri bir ilişkimiz var. Ben asla böyle bir şey yapmam..."

"Ama Max yaptı."

"Bu işe karışmış olabilir. Gizemden hoşlanan biri."

"Jacob'un kumarhane de borçlanmasını sağlayan, Max'di." Duardo'nun sesinde öldürücü bir sakinlik vardı. "Jacob'un dizinin kırılması için talimat veren de Max'di. Kayla'ya yapılan saldırı..Yangın."

"Max böyle bir şey yapmaz."

"Polis onu göz altına aldı. Bryan Melntre yangın alanının çevresinde bulundu ve tutuklandı. Son duyduğumda kendini kurtarmak için bülbül gibi konuşuyordu."

Marlena ayağa fırladı. "Hayır. Sana inanmıyorum." Kapıya doğru yürümeye başladı. "Ben gidiyorum. Bir daha benden asla haber almayacaksın."

Ancak Spence kapının önünde put gibi duruyordu. Kadın hemen Duardo'ya döndü.

"Şu uşağına söyle de kenara çekilsin."

Duardo hiçbir şey yapmadı. Sadece açıklamalarına devam etti. "Max'ın banka ve telefon kayıtlarına el konuldu. Bryan Melntre'nin parmak izi, yangını çıkartmak da kullandığı gaz bidonunun üzerinde bulundu. Onun itirafı seni mahkum etmek için yeterli."

"Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim...Ve yaptım."

"Max bunu benim için yaptı."

"Ama bu kez oynadığı oyunda ileri gitti."

"Seni istedim." Marlena umutsuzca haykırıyordu. "Bizim bir geçmişimiz var....Birlikte çok iyi olacaktık."

"Bizim bir bağımız yok Marlena." Duardo'nun sesi Kayla'nın daha önce hiç duymadığı bir tondaydı.

"Babana borçluydu. Ona bir söz verdim ve sözümü tuttum."

Artist kadın birden gözyaşlarına boğuldu.

"Hiç kimse" dedi Duardo tehlikeli bir sükunetle. "Ama hiç kimse...sevdiğim kadına zarar vermeye kalkışamaz..Bunu yaparsa da benden gerekli karşılığı alır. Anladın mı?"

Başını sallayınca Spence kapıyı açtı ve iki polis içeri girdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye haykırdı Marlena, polisler onun iki yanında belirip ellerini kelepçelleyince.

"Sizi tutukluyoruz hanımefendi. Bize karşı koymadan eşlik etmenizi öneririm." Her iki polis de

kollarından yakaladı. "Zorluk çıkarmanızın yardımı olmaz."

Kayla bütün bu olanları gözlerine inanamayarak izliyordu. Üçlünün ardından Spence'de odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatınca şaşkınlık içinde Duardo'ya döndü.

"Sen ne söyledin?" Kendi sesi kulaklarına inanılmaz derecede bğuk geliyordu.

"Duydun."

Kayla boğazında ki yumdudan kurtulmak için güçlkle yutkundu. "Sanırım yeniden söyleyen iyi olacak."

"Sevdiğim kadın" dedi nazikçe. Onun ne söyleyeceğini bilmeyen halini izledi bir süre. Onu kollarına

alıp kendinden geçirene kadar öpmek istiyordu.Ama önce aralarında ki bütün şüphelerin kalkması gerekiyordu.

"Marlena ile sadece profesyonel bir ilişkimiz vardı.O aksini ima etmekten hoşlansa da daha fazlası olmadı."

Duardo onun güzel mavi gözlerinde ve titreyen dudaklarında boğulduğunu hissediyordu.

"Onu bir artist olarak beğeniyor ve takdir ediyorum ama oynadığı oyunlar sınırı aştı."

Duardo Kayla için gidrek daha net oluyordu. "Max adamları onun için mi buldu?"

"Evet."

"Sen onun için ulaşılmaz bir ödüldün."

"Evet." Duardo yavaş,yavaş çözülmeye başlıyordu.Sana sahiptin.Yeniden hayatıma,,,yatağıma girmiştin.Ve kimsenin seni yeniden benden ayırmasına izin veremezdim."

Kayla gözlerinde biriken yaşları tutmakta güçlük çekiyordu.Bu dürüstlüğü anıydı.Bama kalıp sözlere gerek yoktu.

"Ben aptalın tekiyim.Seni hayatımdan çıkarıp uzaklaştırarak,hayatımın en büyük hatasını yaptım."

"Benjamin..."

"Bencilin,kibirlinin tekiydi...Bunlar Jacob'un sözleriydi."

Akıllıca bir tanım diye düşündü Duardo.Ama yinede kendisi bu kadar ağır sözleri seçmezdi.

Kayla bir şeyi mutlaka öğrenmeliydi. "Kasıtlı olarak mı intikam almaya çalıştın?"

"Senin asla ödeyemeyeceğin borçların içine gömüldüğünü izlerlen mi?"

"Evet."

"Yardım etmeyi teklif etsen kabul eder miydin?"

İnatçı gururu onu reddetmesi için zorlayacaktı.Dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

"Ne zaman istesen sana yardım ederdim"

Ama bunu yapmamıştı.Aksine delice çabalamış,çalışmış,kıt kanaat geçirerek yaşamaya çalışmıştı.Ta ki çıkış yolu kalmayana kadar.

Duardo onun mavi gözlerinde ki ıslaklığı görünce kalbinin eridiğini hissetti. "Gel buraya."

Onun bu nazik tavrı Kayla'nın daha fazla kendisini tutmasını engellemişti.Ona doğru giderken gözyaşları da süzölmeye başladı. "seni seviyorum..Hem de çok.Seni sevmekten hiç vazgeçmedim hatta senden nefret ettiği zamanlarda bile."

Duardo onun tutarsız sölerine gülümseyerek çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Sen benim hayatımın aşkısun.Kalbimsin..Ruhumsun..Aldığım nefessin..."Dudaklarını burnunda gezdirdikten sonra ağzını buldu. "Her şeyimsin..Ve her zaman öyle kalacaksın."

Dudakları buluştuğunda Duardo onun bedeninden yayılan ateşi hissedebiliyordu.Kendisi de pek farklı durumda sayılmazdı.

Kayla nefes alabilmek için ondan uzaklaştığı bir anda "Bu gün işten erken çıkma ihtimalin var mı?" diye sordu.

Duardo baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı ona. "Aksi takdirde masamın üzerinde kileri atıp sana orada sahip olmamı mı isteyeceksin?"

"Ve özel sekreterinin patronunun kontrolden çıkmasını görmesini sağlayacağım,öyle mi?" Dilini onun alt dudağında gezdirip hafifçe ısırıldı. "Bu senin itibarını yok eder.Bunu asla yapmam."

Duardo sekreterini arayıp o günkü randevularını iptal etmesini söyledikten sonra Kayla'nın elinden tutarak dışarı çıktı.Kayla arabaya binip çıkmalarını bekledikten sonra yeniden konuştu. "Bir şey daha var."

Duardo yan gözle ona baktığında onun yaramaz çocuk gibi gülümsediğini görünce bekledi.

"Bebekler hakkında ne düşünüyorsun?"

Duardo'nun Kayla'nın çocuğundan dolayı dolgunlaşmış göğüslerini düşünmesi bile heyecanlandırmıştı.Hemen şerit değiştirerek arabayı park etti.

Kayla yumuşak bir kahkaha atarak sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu" Duardo onun yüzünü avuçlarının arasına alarak tutkula öpmeye başladı.Öyle ki Kayla tüm kemiklerinin erimeye başladığını hissediyordu.

"Bunu olumlu bir cevap olarak mı almam gerekiyor?"

O anda Duardo'nun koyu renk gözlerinde ki ifadeyi Kayla hayatı boyunca unutmayacağını hissediyordu.

"Haydi artık evimize gidelim."

